

Sen o novém světě
Adventní zastavení 2022

Dreaming of a New World
Advent Devotions 2022

Milí čtenáři,

advent znamená „příchod.“ Míváme přitom na mysli dvě různé věci. Buď jde, liturgicky řečeno, o období zhruba čtyř týdnů před Vánocemi. Během těchto dní můžeme přemýšlet o biblických oddílech a připravovat se, abychom lépe pochopili události Ježíšova narození. Anebo jde o to, že — eschatologicky — obrátíme pozornost ke druhému Kristovu příchodu. Bible svědčí o tom, že Bůh stvořil tento svět a začal v něm uskutečňovat své království svobody, spravedlnosti, pokoje a lásky. Bůh se do toho pustil z určitého „kouta“ tohoto světa a z tohoto kouta, v němž se odehrál příběh lidu Izraele a jeho pohnuté cesty dějinami, vychází ujištění a vize, které platí pro celý svět: Ujištění, že Bůh je svému stvoření věrný. A vize, že toto stvoření bude jednoho dne proměněno v jeho království (viz 1. list Korintským 15,20–28).

Biblické texty, které nás budou provázet letošním adventem, by nám měly odhalit různé aspekty onoho nového světa, který vyhlížíme a k němuž pracujeme. Je úžasné, že navzdory vzdálenosti, která nás od sebe navzájem dělí, ať jsme v USA, v České republice nebo kdekoli jinde, můžeme tuto naději sdílet. Až budete tyto úvahy číst, nespěchejte, přečtěte si nejprve biblický úryvek (který zde není uveden, musíte si ho najít ve své Bibli) a teprve pak příslušnou úvahu. Ať už to bude ráno nebo večer, s šálkem kávy či čaje nebo bez něj, doma nebo ve veřejné dopravě, s partnerem a dětmi nebo o samotě — prostě si tuto úvahu přečtěte, přemýšlejte o ní, vzpomeňte si na jejího autora či autorku, z nichž některé možná znáte, a nechte se inspirovat vizí onoho nového světa.

(... a malá inspirace pro rodiny s dětmi: na paralelním textu v češtině a angličtině si děti mohou ozkoušet, kolik toho už z angličtiny umí.)

PETR SLÁMA A MARK HARPER

Dear readers,

Advent means “coming.” Traditionally it has two referents. Speaking liturgically, it is a period of about four weeks before Christmas. By meditating on biblical passages during these days, we prepare ourselves to grasp the event of Jesus’ birth in this world. Speaking eschatologically, Advent turns our gaze toward the second coming of Christ, which is yet to come. The Bible testifies that God created this world and has begun to bring about his kingdom of freedom, justice, peace and love. He began this enterprise from a certain corner in this world. And it is from this corner, where the story of the people of Israel and their harrowing journey through history took place, that an assurance and a vision springs forth that applies to the whole world, an assurance that God is faithful to his creation. And the vision that this creation will one day be transformed into his kingdom (see 1 Cor 15:20–28).

The biblical texts that will guide us through Advent this year should reveal to us various aspects of the new world we are dreaming of and working towards. It is amazing that despite the geographical distance, whether we are in the USA, the Czech Republic or elsewhere, we can share this hope. When you read it, take your time, read first the Bible passage (which is not included in the booklet, you must find it in your Bible) and then a short devotion. Morning or evening, with or without a cup of coffee or tea, at home or on public transport, with your partner and children or alone—just read it, think about it, remember the authors, some of whom you may know, and be inspired by the vision of the New World.

(... and an inspiration for families with school-age children: they can try to decipher a part of the Czech text and see, if there is at least something they can understand.)

PETR SLÁMA AND MARK HARPER

GENESIS 1,1–5

ODDĚLIL SVĚTLO OD TMY

V životě nás potkávají věci dobré i zlé, to je tak samozřejmé, jako se střídá den a noc. Nelze žít jen na sluncem zalitým světě, bez mráčku. Ke dni patří noc, k životu patří zdraví i nemoci, radost i smutek, pohoda i stres. Bible to říká hned na začátku, abychom snad neupadli do představ, že je s naší vírou něco v nepořádku, děje-li se nám něco zlého.

Přesto Bůh jen světlo vidí jako dobré a odděluje je od tmy. Není všechno smícháno do jedné kaše. Jakkoliv to vypadá, že světlo a tma jsou v rovnováze a střídají se v řádu, jak jej vystihují fyzikální zákony. Podle nich slunce i déšť dopadají na spravedlivé i nespravedlivé a svět se otáčí pořád a všem stejně.

Rozhodující však nejsou slepé zákony, ale Bůh, který vidí, co je dobré. A to ho je dost díky tomu, že On neuvedl jen věci do pohybu, ale do svého stvoření vložil sebe sama. Jak se to naplno projevilo v příchodu a přítomnosti jeho syna Ježíše Krista. V jeho světle, ne podle vnějších aktuálních měřítek úspěšnosti, se ukazuje hodnota života, jeho hloubka a krása, co je důležité a co ne.

Bůh vidí jako dobré vše, co jeho světlo odráží a zesiluje. A vede i naše oči a srdce tímto směrem. Takové adventní nastavení nás otevírá pro Boží jednání a jeho pohyb k nám, pro naději, že světlo převáží nad tmou a sami dokážeme odlišit jedno od druhého. Jít s Kristem, světlem, které svítí a tma jej nepohlítí, znamená být na něj napojeni jako na zdroj energie a nespoléhat se, že nás utáhnou vlastní baterky. Pak projdeme i různými stíny, jejichž temnoty nebudou mít sílu nás vytrhnout z Boží ruky a strhnout na svou stranu.

MAREK ZIKMUND, PŘEROV, ČESKÁ REPUBLIKA,
ZIKMUND.MAREK@POST.CZ

GENESIS 1:1–5

AND SEPARATED THE LIGHT FROM THE DARKNESS

In life, we encounter both good and bad things; it is as natural as the alternation of day and night. We do not live in a sun-lit world, without a single cloud. The night is part of the day, illness and death is part of life, just like joy and sorrow, well-being and stress. The Bible says so right at the beginning, so that we don't get the idea that something is wrong with our faith the moment something bad starts happening to us.

And yet, God only sees the light as being good, and separates it from the darkness. It is not all mixed up in one mash—even though it looks like the light and the dark are in balance and they alternate based on the laws of physics, based on which the sun and the rain fall on the just and on the unjust and the world is continuously spinning the same way for everybody.

What matters, however, are not blind laws, but God, who sees what is good. And there is enough good, because God did not only set things in motion, He also put Himself into His creation—as was shown in the coming and the presence of his Son, Jesus Christ. It is in His light, not based on the current external measures of success, that we can see the true value of life, its depth and beauty, what really matters and what doesn't.

God sees everything that reflects and enhances His light as good. And He guides our eyes and hearts in this direction. This type of Advent “setting” opens us to God's action and His movement toward us, to the hope that light will prevail over darkness and that we ourselves can distinguish one from the other. Walking with Christ, the light that shines and darkness will not overcome it, means being connected to Him as the source of our energy and not relying on our own batteries to keep us going. Then, we are able to pass through various shadows, because their darkness will not have the power to snatch us out of God's hand and pull us over to their side.

MAREK ZIKMUND, PŘEROV, CZECH REPUBLIC,
ZIKMUND.MAREK@POST.CZ

JAN 1,9–14

PRAVÉ SVĚTLO

V čase adventu jsme jako věřící vyzýváni k pobytu v „temnotě“ tohoto období a k čekání na příchod světla. Snad nikde se kontrasty neprojeví tak výrazně jako v naší snaze vyhledávat tmu a ticho, zatímco jsme bombardováni komerčním, uměle vyprodukovaným snem o Vánocích. Zatímco se snažíme o zklidnění, nelze se vyhnout rušivým vlivům, které neustále vidíme a slyšíme kolem sebe.

Asi všichni duchovní se v tomto období potýkají s pojetím tempa, s křehkou rovnováhou mezi předjímáním a předčasným slavením, místo toho, abychom dali adventu prostor a čas, který je zde potřeba. Společnost už přece zhruba měsíc slaví.

Budeme zpívat své oblíbené koledy? Zaplníme svatyni zapálenými svíčkami? Pronikne k nám ten jas?

V našem biblickém textu bylo světlo již odhaleno, ale svět ho nepoznal. To to světlo je dar, který máme objevit a který z nás činí Boží rodinu.

Když jsem byl menší, měli jsme v rodině takovou tradici, že jsme nasedli do auta, projížděli se po městě a prohlíželi si různé vánoční výzdoby. Byl to jeden z mých oblíbených večerů v roce – naskládali jsme se do naší malé dodávky, vždycky jsme si s sebou vzali různé dobroty, a vydali jsme se hledat světlo (světla). Vykukovali jsme spolu se sourozenci ven do tmy a vždycky, když jsme si všimli nějaké opravdu pěkné výzdoby, vykřikovali jsme na celé kolo, aby o ten pohled nikdo nepřišel. Pomáhali jsme si navzájem a snažili jsme se, aby si tu podívanou všichni pořádně užili.

Myslím, že i toto patří k našemu adventnímu poslání – snažit se, aby nikdo nebyl ochuzen o možnost spatřit krásu toho světla, aby měl každý příležitost se pořádně vynadívát. Tomu je nutné věnovat čas, je potřeba za tím účelem cestovat, hledat světlo ukryté v temnotách.

„A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ J 1,14

JOHN 1:9–14

THE TRUE LIGHT

Advent calls our communities of faith to sit in the “darkness” of the season, waiting for the light to come. Perhaps nowhere is the contrast more stark than in our attempts to explore the darkness and quiet while we are bombarded by the world’s commercialized and manufactured dream of Christmas. We see and hear the distractions while we attempt to be more subdued.

One struggle for any leader during this season is tempo; the balance between jumping ahead, rushing forward with the celebration, instead of giving Advent the time and space it requires. After all, society has already been celebrating for a month.

Will we sing beloved Christmas carols? Will we fill the sanctuary with glowing candles? Will the brightness get here?

In the text, the light has already been revealed, yet it has not been recognized. This light is a gift given to be discovered, which makes us God’s family.

When I was younger, my family had a tradition of driving around our town in search of Christmas light displays. It was one of my favorite nights of the year as we piled in our minivan with snacks and went in search of the light(s). My siblings and I would peer out into the darkness, exclaiming loudly when we saw a good one, making sure nobody missed it. We had each other’s back and made sure everyone got a good look.

I think that is part of our Advent calling-to make sure nobody misses the beauty of this great light, and to ensure everyone gets a good long look. To do that we must take the time to travel intentionally and find the light hidden in the darkness.

“The Word became flesh and lived among us, and we have seen his glory, the glory as of a father’s only son, full of grace and truth.” John 1:14

REV. ALISON PETERS, FIRST PRESBYTERIAN CHURCH OF CUMBERLAND,
MARYLAND, USA, REVALISONPETERS@GMAIL.COM

ŽALM 126

BYLO NÁM JAK VE SNU

Jedním z častých témat v Bibli je migrace. V Písmu se lidé někam stěhují skoro pořád. Během adventu vzpomínáme také na to, že Josef a Marie utekli s Ježíšem do Egypta, když zjistili, že se jejich miminko snaží najít Herodes. Žalm 126 nám předkládá příběh vyhnanství, migrace i návratu domů. Samotný úryvek vlastně patří k souboru „žalmů výstupu“, které se zpívaly, když poutníci putovali do Jeruzaléma na každoroční rituály či oslavy.

Všude po světě je dnes na cestách spousta lidí. Jsou to lidé prchající před válkou, před chudobou, drancováním životního prostředí a před dalšími druhy násilí. Žalm 126 je písní útěchy a radosti pro ty, kteří pláčou a hledají místo, které by mohli nazývat svým domovem. Co však říká těm z nás, kteří se usadili, kteří již mají spoustu „pšeničných snopů“ a jejichž „ústa jsou plná smíchu“?

Náš svět je světem pohybu, migrace. Bylo to tak odjakživa, i když dnes skrze média víme o příbězích migrace mnohem víc, dozvídáme se více o důvodech, proč někdo opustí všechno, co má, a vydá se hledat lepší místo k životu. Žalmista vzpomíná a doufá, že Bůh byl s lidmi ve vyhnanství a že pro ně „vykonal velké věci“. Bůh je s námi všemi i dnes – s těmi, kdo jsou na cestách, i s těmi, jejichž život je bezpečný. To je Boží výzva pro nás dnes: když máme místo, které můžeme nazývat domovem, musíme otevírat cestu těm, kteří takové štěstí nemají. Přijetím, doprovázením a poskytováním podpory jim můžeme pomoci najít místo v hostinci nebo cestu pouští. Lidé putující a hledající tu s námi budou vždycky a jejich cesta bude vždy znamenat mnoho prolitých slz. Vždycky je ale také dost radosti, smíchu, snů o naděje-plné budoucnosti i dost „pšeničných snopů“ ke sdílení, aby každý mohl najít místo, které může nazývat svým domovem.

ELLEN SHERBY,
LOUISVILLE, KENTUCKY, USA,
ELLEN.SHERBY@PCUSA.ORG

PSALM 126**WE WERE LIKE MEN WHO DREAMED**

One of the common themes in the Bible is migration; throughout the scriptures, people are on the move. In Advent, we remember that Joseph and Mary fled with Jesus to Egypt, knowing Herod was looking for the baby. Psalm 126 reflects a story of exile, migration and homecoming. In fact, the passage itself is one of a set of “Psalms of Ascent,” sung as pilgrims made their way to Jerusalem for annual rituals or celebrations.

Today, people around the world are on the move. They are people fleeing war, poverty, environmental devastation and other kinds of violence. Psalm 126 is a song of comfort and joy for those who are weeping, seeking a place to call home. But what does it say to those of us who are settled, who already have plenty of “sheaves of wheat” and whose “mouths are filled with laughter”?

Our world is one of movement, of migration. It always has been, though today through the media we know more about the stories of movement and the reasons why people leave everything behind to find a safer place. The memory and hope of the psalmist is that God was with the people in exile, and that God has “done great things” for them. God is with all of us today as well: with those who are on the move and those whose lives are secure. This is the call of God to us today: when we have a place to call home, we must make a way for those who do not. Through welcome, accompaniment and advocacy we help them find a place in the inn or a path through the desert. There will always be people on the move, and tears to shed. And there is also enough joy, laughter, dreams of a hope-full future, and “sheaves of wheat” that can be shared so that everyone can have a place to call home.

ELLEN SHERBY, LOUISVILLE, KENTUCKY, USA,
ELLEN.SHERBY@PCUSA.ORG

MATOUŠ 5,3

BLAHOSLAVENÍ CHUDÍ DUCHEM

Přichází učitel Ježíš. Duchovní autorita. S napětím čekáme na jeho slovo. Po- učí nás, obohatí nás svou moudrostí, posune nás na vyšší duchovní úroveň? Přiblíží nás nebeskému království, lepšímu světu, po kterém toužíme?

Ježíš překvapivě blahoslaví chudé duchem. Jsme zmateni. Co je tohle za podivné nové učení? Což jeho království nepotřebuje duchovně silné, pevné, sebevědomé učedníky?

Následujeme Ježíše na cestách z Galileje až do Jeruzaléma. Jsme svědky jeho činů a kázání. A vidíme, jak ti, kdo jsou přesvědčeni o své vysoké duchov- ní úrovni, jsou často slepí vůči jeho lásce a milosti. A malým, ztraceným a za- traceným se v setkání s Ježíšem otvírá Boží svět.

Podivné nové učení odkrývá naši duchovní chudobu. A zmatek v předsta- vách o tom, co je duchovně silné a co slabé, co bohaté a co chudé. Vědomí vlastní nedostatečnosti nás však od Boha nevzdaluje, ale umožňuje nám spa- třit a prožít velikost jeho milosti a lásky.

Blahoslavení, kdo se dovedou spokojit s chudým, prostým Kristem. Kdo se od něho učí otevřenosti pro hříšníky, děti, cizince, pro ty, od kterých se mnoho nečeká. Kdo se s nimi schází jako rovní s rovnými u jednoho stolu, s nimi lámou chléb, s nimi vztahují ruce a srdce k nebeskému Otci, stejně ja- ko ostatní plně odkázáni na dar jeho Ducha.

Pane Ježíši Kriste, jsme jen žebráci. Uveď nás ty sám do svého království, pro- měň naše srdce, otevři naši mysl, daruj svého Ducha. Amen.

PAVEL POKORNÝ, PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA,
POKORNY@E-CIRKEV.CZ

MATHEW 5:3

BLESSED ARE THE POOR IN SPIRIT

Jesus the teacher is coming. A spiritual authority. We await His word with anxiety. Will he instruct us, enrich us with his wisdom, move us to a higher spiritual level? Will he bring us closer to the kingdom of heaven, to the better world we have all been longing for?

Surprisingly, Jesus blesses the poor in spirit. This is confusing. What strange new teaching is this? Doesn't His Kingdom need spiritually strong, firm, and confident disciples?

We follow Jesus on his journey from Galilee to Jerusalem. We witness his actions and his preaching. And we see how those who are convinced of their high spiritual level are often blind to his love and grace. For the little ones, the lost and the doomed, an encounter with Jesus opens up God's world.

The strange new teaching reveals our own spiritual poverty, as well as our confusion regarding what we consider spiritually strong and weak, rich and poor. However, our awareness of our own inadequacy does not distance us from God: it allows us to see and experience the greatness of His grace and of His love.

Blessed are those who can be content with a poor, simple Christ, who learn from Him to be open to sinners, children, foreigners, to those from whom nobody expects much. Blessed are those who meet at the table with these people and treat them like equals, who break bread together with them, who reach out their hands and their hearts together to the Heavenly Father, realizing that they, like anybody else, are fully dependent on the gift of His Spirit.

Our Lord Jesus Christ, we are only beggars. Show us into Your Kingdom, transform our hearts, open our minds, give us Your Spirit. Amen.

PAVEL POKORNÝ, PRAGUE, CZECH REPUBLIC,
POKORNY@E-CIRKEV.CZ

KAZATEL 3,2–8

JE ČAS...

Snad ještě nikdy dříve ke mně tento biblický text nemluvil tolik jako nyní. Kdykoli jsem si jej připomínala v čase nejružnějších osobních životních „kotrmeleců“ věřila jsem, že to těžké, čím jsem právě procházela, je už za mnou a začíná čas něčeho nového. Snad všichni jsme zažili chvíle, kdy i čas bolestného truchlení pominul a byl vystřídán „časem tance“. Nebo čas, kdy jsme jako rodiče pocítili potřebu nechat své dospívající děti jít a přestat jejich samostatný vývoj brzdit našimi ochrannými objetími. Ano, tento text z Kazatele jsem obdivovala jako soubor metafor reprezentující moudrost zralé víry. Víry, která zná krize, ale přesto se v nich drží blízko Pána Boha. S válkou probíhající v Evropě, tak blízko hranic České republiky, však doba války a doba míru najednou přestala být pouhými metaforami osobních zvratů v životě člověka. Text se pro mě stal důrazem na vědomí daru života jak pro jednotlivce, tak pro lidstvo. Nejen daru jeho času, trvání, existence, ale také potřeby jej co nejlépe využít.

Na pozadí „války kultur“, jíž jsme v našem světě svědky, se mnohdy místo snahy porozumět historii a poučit se z ní, soustředíme na boření památníků coby svědků minulosti, kterou jako bychom se tím pokoušeli změnit. Mnohdy tak ničíme i hodnoty, které nás s našimi předky naopak spojují. V kontextu dnešního textu z Kazatele si můžeme položit otázku: není už načase začít směřovat k času pokoje? Právě pokojem tato pasáž končí, k němu všechna životní pro a proti směřují. Když začneme u sebe, můžeme ovlivnit celek.

JANA VRAJOVÁ, OLOMOUC, ČESKÁ REPUBLIKA,
JANA.VRAJOVA@SEZNAM.CZ

ECCLESIASTES 3:2-8

A TIME TO...

Perhaps never before has this Biblical text spoken to me as strongly as it does now. Whenever I would bring it to mind in times of various personal life “rollercoasters”, I would believe that the hard things I was going through were over and that the time for something new had come. We have probably all experienced moments in life when a time of painful grieving passed and was replaced by “a time to dance”. Or the time when as parents, we felt the need to let go of our adolescent children and stop hindering their independent development with our protective embrace. Yes, I admired this text from Ecclesiastes as a set of metaphors representing the wisdom of mature faith. A faith that knows crises but stays close to the Lord even in such times. However, with a war going on in Europe, so close to the borders of the Czech Republic, the time of war and the time of peace suddenly ceased to be mere metaphors for personal upheavals in a person’s life. The text, for me, has started to represent an emphasis on the awareness of the gift of life, not only for individuals, but also for humanity as a whole. And I am not just talking about the time we are given, the duration of our existence, but also about the need to make the best of it.

Against the background of the “war of cultures” that we are currently witnessing in our world, we often focus on tearing down monuments that serve as a reminder of the past (as if this could somehow change what happened), rather than trying to understand our history and learn from it. IN the process, we often even destroy the values that connect us to our ancestors. In the context of today’s text from Ecclesiastes, we can ask ourselves: isn’t it time to start moving towards a time of peace? It is with peace that this passage ends; it is towards peace that all the pros and cons of life point. If we start with ourselves, we can influence the whole.

JANA VRAJOVÁ, OLOMOUC, CZECH REPUBLIC,
JANA.VRAJOVA@SEZNAM.CZ

MATOUŠ 6,9–13

PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ

ABY SVĚT VYPADAL PODLE TVÉ LÁSKY

Když čtu a překládám Nový zákon (Řeckou bibli), rád používám metodu, které se říká dynamická ekvivalence. Je to způsob, kdy se nepřekládají jednotlivá slova, ale snažíme se zachytit smysl a intenci textu. Pojďme zkusit uplatnit tuto metodu tak, že „přeložíme“ Modlitbu Páně ze socioekonomického kontextu Palestiny prvního století do současného jazyka. Jak by vypadala modlitba, kterou by Ježíš učil své učedníky dnes?

*Milující Bože, jenž máš tu nejvyšší autoritu,
ať se všechno měří tím, o co jde tobě,
aby svět vypadal podle tvé lásky.
Zachovej nám i těm, kdo přijdou po nás, vše potřebné k životu:
čerstvý vzduch, ať máme co dýchat,
čistou vodu, ať máme co pít,
a modrou planetu, ať máme kde žít.
Ať je naše společnost spravována spravedlivě,
ať nikoho nedrtí dluhy ani bída.
Ať policie a soudy jednají férově
bez ohledu na sociální postavení, národnost nebo barvu kůže.
Vděčně se proto nyní navždy odevzdáváme
tvé vládě světla a lásky.
A společně voláme: Ať se to stane.*

(Podrobněji o důvodech překladu jednotlivých částí viz bit.ly/3ETUMRh.)

DR. ONDŘEJ STEHLÍK, NEW YORK, USA,
ONDREJ@STEHLIK.ORG

MATHEW 6:9–13

YOUR KINGDOM COME

MAY THE WORLD BE SHAPED AS YOUR LOVE WILL HAVE IT

When I am reading and translating the New Testament (the Greek Bible) I like to use a method which is called dynamic equivalence. That is an approach in which we are not translating word for word, but rather trying to capture the original meaning and intention. Let us now try this method and translate the Lord's Prayer from the socio-economic context of the first century Palestine into our modern American idiom. What prayer would Jesus teach his disciples in our days?

*Loving God of the highest authority:**May what you stand for be the measure for everything.**May the world be shaped as your love will have it.**Preserve for us and future generations enough for everyone to live:**with fresh air to breathe,**clean water to drink,**and a blue planet to inhabit.**May our society be organized fairly,**without anyone crushed by debt or need.**Let the police and courts treat people justly,**regardless of their class, nationality or race.**With thanks we now submit ourselves**under your bright and loving rule for ever.**And together we say—Let it be so!*

(For the discussion on the prayer see bit.ly/3ETUMRh.)

DR. ANDREW STEHLIK, NEW YORK CITY, USA,
ONDREJ@STEHLIK.ORG

IZA JÁŠ 32,1–5

KRÁL BUDE KRALOVAT SPRAVEDLIVĚ

Dnes ráno jsme naši dceru Eleanor poprvé doprovodili ke školnímu autobusu. Kvůli pandemii školním autobusem doposud nikdy nejela a my jsme se společně s ní do podobné míry obávali a zároveň těšili, že bude konečně moct prožít tento milník svého dětství.

Na autobusovou zastávku jsme dorazili o pět minut dříve a čekali jsme. O deset minut později už jsme špicovali uši při každém blížícím se vozidle. Po dalších deseti minutách jsme začali přemýšlet, zda jsme se nepřepečítali, možná prostě žádný autobus nepřijede.

Zrovna ve chvíli, kdy jsme se již vydali na cestu k domovu, abychom nasedli do auta a dopravili se do školy po vlastní ose, zaslechli jsme kvílení brzd. Dcera ani na okamžik nezaváhala – rozběhla se k autobusu, aby jí neušel. Když se otevřely dveře, pan řidič Eleanor přivítal jménem a ujistil nás, že příště autobus přijede více načas, než se podařilo první školní den.

K dobrému chodu školy je zapotřebí mnoha dobrých, spolehlivých a milujících lidí. S ředitelem a správcem školy jsme se předem seznámili a měli jsme důvěru, že pro studenty a jejich rodiny dělají to nejlepší. Když dobré vedení jedná spravedlivě a čestně, ostatní lidé je následují. Stejně tak když osoby ve vysokých funkcích nejednají v souladu se spravedlností a právem, můžeme vidět, jak se tento rozpor odráží na těch, komu velí.

Jako ti, kdo přijímají Pána Ježíše za pravého krále a knížete pokoje, se modlíme, aby naše činy odrážely osobnost toho, který nás vede. Izajáš snil o novém světě, v němž dobré vedení ukáže cestu nám všem ostatním, abychom dokázali jednat inteligentně, spravedlivě, s dobrým úsudkem, s odvahou projevu. Kéž se každý z nás podílí na uskutečnění tohoto snu – ať umíme uprostřed vyprahlých míst a vyčerpaných zemí nabídnout osvěžující pravdu a soucítící úlevu ve jménu Pána Ježíše.

LEAH R. HRACHOVEC, FARÁŘKA — WESTMINSTER PRESBYTERIAN CHURCH,
WEST CHESTER, PENNSYLVÁNIE, USA, LHRACHOVEC@WESTMINSTERPC.ORG

ISAIAH 32:1–5

A KING WILL REIGN IN RIGHTEOUSNESS

We put our daughter Eleanor on the school bus for the first time this morning. Because of the pandemic, she had never ridden the bus before, and she (and we) were equal parts scared and excited for her to experience this milestone of growing up.

We got to the bus stop five minutes early and waited. Ten minutes later, we listened hard for each vehicle coming up the road to see if it was a bus. After ten MORE minutes, we wondered whether we had miscalculated and there would be no bus.

Just when we started walking toward home to jump in the car to get to school another way, we heard the squeak of the bus brakes! Our daughter did not hesitate—she ran toward that bus to catch it. When the door opened, the bus driver greeted Eleanor by name, and assured us that the bus would be more on time after the first day of school.

It takes many good, reliable, and loving people to make a school run well. We had met her school's principal and administrator and had faith that they were doing their best for students and their families. When good leadership acts with righteousness and justice, other people follow their lead. Similarly, when leadership fails to act in righteousness and justice, we may see this chaos mirrored in their constituents.

As those who understand Jesus Christ to be our true King and Prince of Peace, we pray our actions reflect the character of our leader. Isaiah dreamed of a new world in which good leadership would lead the way for the rest of us to act in intelligence, righteousness, good judgment, and courageous speech. May each of us be part of realizing this dream: Amid dry places and weary lands, may we offer refreshing truth and compassionate relief in Jesus' name.

LEAH R. HRACHOVEC, PASTOR—WESTMINSTER PRESBYTERIAN CHURCH,
WEST CHESTER, PENNSYLVANIA, USA, LHRACHOVEC@WESTMINSTERPC.ORG

ZJEVENÍ 21,1–4

NOVÉ NEBE A NOVÁ ZEMĚ

V samotném závěru Janova zjevení sledujeme extatickou vizi završení dějin veškerenstva. Nové nebe, novou zemi.

Kontinuita a diskontinuita pozemské existence.

Kontinuita. Hledíme na novou zemi, nové nebe. Město, krásné jako nevěsta pro svého ženicha. To všechno jsou prvky z nám známého světa existujícího kolem nás. Vize konce Stvoření tak pro Jana není totální entropie vesmíru, zhroucení se vesmíru do sebe sama, či jeho zastydnutí. Místo, kde přestanou existovat veškeré strukturální prvky tvořící náš svět. V novém světě se s jistými prvky stávající existence, ve které žijeme, počítá.

Diskontinuita. V zemi pod novým nebem již nebude smrt, nářek ani bolest. Tedy skutečnosti, které ať chceme nebo nechceme náš vezdejší svět zásadně ovlivňují. Svým způsobem jsou pro naši existenci určující a jsou zdrojem jeho ambivalentnosti, nejednoznačnosti. Žijeme někdy uchvázeni jeho krásou, někdy slzíme nad jeho krutostí a máme úzkost z naší nepatrnosti, konečnosti.

Na počátku biblické zvěsti tvoří Bůh nebe a zemi. Na jejím konci se tak děje znovu. Zásadní nový prvek Janem popisovaného nového světa je transparentní přítomnost Boží uprostřed lidí. Taková milující přítomnost, která přemáhá smrt a bolesti. Přítomnost, kterou jsme směli spatřit již v tomto světě. Přítomnost, která nám umožňuje nová nebesa a novou zemi kolem nás vidět už nyní.

JAN SOBĚSLAVSKÝ, BRNO, ČESKÁ REPUBLIKA,
SOBESLAVSKY@DIAKONIE.CZ

REVELATION 21:1–4

NEW HEAVEN AND NEW EARTH

At the very end of John's revelation, we see an ecstatic vision of the completion of the history of the universe. A new heaven, a new earth.

The continuity and discontinuity of earthly existence.

Continuity. We are looking at a new earth, a new heaven. A city as beautiful as a bride for her groom. These are all elements of the familiar world that exists around us. For John, the vision of the end of Creation is not the total entropy of the universe, the collapse of the universe into itself, or its eclipse. It is not a place where all the structural elements that make up our world cease to exist. In the new world, certain elements of the existence we are currently living in are still counted on.

Discontinuity. In the land under the new sky, there will be no more death, lamentation, or pain—that is, realities that fundamentally affect our current world, whether we like it or not. In a way, they determine our existence and represent the source of our world's ambivalence, its ambiguity. We live sometimes entranced by its beauty, sometimes we break into tears over its cruelty, and we get anxious about our own insignificance, our finitude.

At the beginning of the Biblical message, God creates the heavens and the earth. At the end of it, He does so again. The essential new element of the new world described by John is God's transparent presence among people. The kind of loving presence that overcomes death and pain. A presence that we have already been given the chance to see in this world. A presence that allows us to see the new heavens and the new earth around us already.

JAN SOBĚSLAVSKÝ, BRNO, CZECH REPUBLIC,
SOBESLAVSKY@DIAKONIE.CZ

ŽALM 90,1–12(–17)

POČÍTAT NAŠE DNY

Advent, vyhlížení příchodu, obrací naši pozornost k času. V tomto smyslu je také Žalm 90, který se zaměřuje na „naše dny“ – adventním textem. Zaujme nás ta zvláštní prosba „nauč nás počítat naše dny“. Počítat znamená získat přehled, proto lidé začali počítat: aby věděli, kolik čeho je, kolik čeho mají. Ale zdá se, že tohle žalmista už umí. Ví přece, kolik let je lidskému věku vyměřeno, sedmdesát až osmdesát, to platí dodnes. Toto však zjevně ještě není ten přehled po vlastním čase, o který žalmistovi jde, který by nazval „moudrostí srdce“. Co tedy? Snad smíme celou tu jeho modlitbu číst jako slova toho, kdo se právě od Hospodina učí mít přehled o svých dnech. Slyšíme tu vzpomínky, nářek, a prosby. Nářek se vztahuje k přítomnosti. V ní na něj doléhá pomíjivost, hledí na léta, jež se mohou „pyšnit jen trápením a ničemnostmi“. A nejen to, to trápení chápe jako důsledek Božího hněvu. Tak se s Bohem setkává v přítomnosti. My dnes řeč o Božím hněvu přijímáme s rozpaky. Ale žalmista nám spolu s jinými biblickými svědky připomíná: Bůh je v právu proti nám, ne my proti němu. Potěšení hledá ve vzpomínce obracející se do minulosti a v prosbě směřující do budoucnosti. „U tebe jsme měli domov...“ – touto připomínkou začíná, ještě před tím, než vzpomene stvoření. Bůh jako domov, to je počátek všech počátků. A prosba? „Vrať se, Hospodine“ – nebo také: „obrať se“. Ten, kdo uznává Boží hněv, neslibuje obrácení své, ale očekává je od Hospodina. On ať začne: „nasyť nás svým milosrdenstvím hned ráno“. Už jsme měli dost jiných pokrmů. Takto se žalmista učí v modlitbě hledět na své dny. A příběh Ježíše Krista mu dává za pravdu. Jeho příchod v adventu vyhlížíme.

JAN ROSKOVEC, EVANGELICKÁ TEOLOGICKÁ FAKULTA,
NYMBURK, ČESKÁ REPUBLIKA, ROSKOVEC@ETF.CUNI.CZ

PSALM 90:1–12(–17)

TO COUNT OUR DAYS

Advent, the expectation of a coming, turns our attention to time. In this sense, Psalm 90, with its focus on “our days”, is an Advent text. Our attention is caught by the plea “teach us to count our days.” To count means to get an overview—that is why people began to count: to know how much of what there is, how much they have. But the psalmist seems to know this already. He knows how many years are allotted to a man’s age—seventy to eighty, this is still true today. This, however, is evidently not yet the knowledge of one’s “days” which the psalmist is after, which he would call “wisdom of the heart”. What then? Perhaps we should read his whole prayer as the words of someone who is just learning from the Lord to count his days. We hear his recollections, his lamentations, and petitions. The lament refers to the present. He is afflicted by transience, looking back on the years that can “boast only of toil and trouble.” And not only that, he sees the affliction as a result of God’s wrath. Thus he encounters God in the present. Today we perceive the talk of God’s wrath with embarrassment. Nevertheless, the psalmist, along with other biblical witnesses, reminds us that God is in the right against us, not us against him. He seeks comfort in remembering the past and in petitions pointed to the future. “You have been our dwelling place...”—with this reminder he begins, even before he mentions creation. God as the ultimate home—the beginning of all beginnings. And the petition? “Return, O Lord”—or “turn”. He who acknowledges God’s wrath does not promise his own conversion, but expects it from the Lord. Let Him start: “Fill us with your mercy in the morning.” We have had enough of other food. This is how the Psalmist learns in prayer to look upon his days. And the story of Jesus Christ confirms this as true. It is His coming we anticipate in Advent.

JAN ROSKOVEC, PROTESTANT THEOLOGICAL FACULTY,
NYMBURK, CZECH REPUBLIC, ROSKOVEC@ETF.CUNI.CZ

JAN 8,1–11

JEŽÍŠ SE SKLONIL A PSAL PRSTEM PO ZEMI

Co je psáno, to je dáno! Práví jedno přísloví. A mnohdy to člověku pomáhá, protože ví, na čem je. Ví, co má dělat. Ví, co se od něj očekává. A přesto lidé to, co je psáno, často porušují. Autem jezdí rychleji, než stanovují předpisy nebo si například stáhnou film z internetu, aniž by řešili autorská práva. A někdy jim to projde a jindy je zase někdo klepne přes prsty.

„Mistře, tato žena byla přistižena při činu jako cizoložnice. V zákoně nám Mojžíš přikázal takové kamenovat. Co říkáš ty?“ Tóra je prý slovo Boží. Ale Ježíš dostává od zákoníků a farizeů provokativní nabídku se slovem Božím polemizovat. Odsoudit ženu na základě znění Božího zákona nebo se vystavit obvinění, že sám Boží zákon nedodrжуje. Před tímto dilematem se Ježíš skloní a píše prstem po zemi. Čmrká si tam jen tak, bez ladu a skladu, jako to dělají lidé, když chtějí naznačit, že je tazatelova otázka vlastně nezajímá, že si o ní myslí své? Nebo Ježíšův prst píše do písku Nový zákon? Je v písku napsaná ta vyslovená věta: Kdo z vás je bez hříchu, první hoď kamenem? To se nikdy nedovíme.

Něco však přeci jenom z Ježíšovy reakce pochopit můžeme. I slovo Boží není neměnný zákon. Slovo Boží se stává slovem Božím, když člověka osvobozuje od hříchu. Když člověk v životě zaslechne osvobodivé slovo navzdory svým chybám a vinám, zaznívá mu slovo Boží. A to potřebujeme my, hříšníci, slyšet.

Dobrotivý a milostivý Bože, dávej nám zažívat své milosrdenství. Uč nás tvé milosrdenství rozdávat v našich skutcích. Uč nás přepisovat zákon odplaty skutky milosrdenství. Vždyť tvé slovo je život, život osvobozující.

ŠTĚPÁN BRODSKÝ, PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA,
BRODSKY@DIAKONIE.CZ

JOHN 8:1-11

AND WROTE WITH HIS FINGER ON THE GROUND

Verba volant, scripta manent, says a proverb. Words fly, only the written words remain. Sometimes this helps us: at least we know where we stand. We know what to do, what is expected of us. And yet, even so, people often break the written rules. They drive faster than the sign on the road says, or they download a film from the internet without paying any attention to copyright. Sometimes they get away with it, sometimes they get punished.

“Teacher, this woman was caught in the act of adultery. In the Law Moses commanded us to stone such women. Now what do you say?” The Torah is supposed to be the Word of God. But Jesus gets a provocative offer from the scribes and the pharisees to argue with the Word of God. To condemn the woman based on the wording of God’s law or to face the charges that he does not abide by the law himself. When confronted with this dilemma, Jesus bends down and starts writing on the ground. Is he just randomly scribbling to show them that he is not really interested in the question and that he does not have a very high opinion of the ones asking it? Is Jesus’ finger writing the New Testament in the sand? Is the sentence “Let any one of you who is without sin be the first to throw a stone at her” written in the sand? We will never know.

However, there is still something we can understand from Jesus’ reaction. Even the Word of God is not an immutable law. The Word of God becomes the Word of God when it liberates us from sin. When somebody hears a liberating word in their life despite their flaws and their guilt, they are hearing the Word of God. And that is indeed what we, as sinners, need to hear.

Loving and gracious God, allow us to experience your mercy. Teach us to give your mercy to others in our actions. Teach us to rewrite the law of retribution with acts of kindness. Your word is life, liberating life.

ŠTĚPÁN BRODSKÝ, PRAGUE, CZECH REPUBLIC,
BRODSKY@DIAKONIE.CZ

KAZATEL 3,11

LIDEM DAL DO SRDCE I TOUHU PO VĚČNOSTI

Přemýšleli jste někdy o tom, jak mohli naši předkové zvládat vařit na litinových kamnech? Potírali je „černicí“ pastou, aby kov ochránili. Pak připravili dobře vysušené dřevo, nařezané na správnou délku. Rozdělali oheň pomocí pilin a větviček. Po podpálení přidávali menší polena. Kdo měl na starosti vaření, byl rád předem informovaný o tom, odkud se dřevo bude brát a jakou má výhřevnost. Bylo potřeba starat se nejen o vaření jídla, ale také o oheň, přikládat a kontrolovat přívod vzduchu, aby oheň hořel tak akorát. Když bylo uvařeno, bylo nutné dobře vyčistit cokoli vylitého, jinak by se skvrny připekly a kamna by zrezivěla. Přebytný popel se musel bezpečně vynést. Většinou se na noc v kamnech navršily uhlíky tak, aby do rána nepřestaly doutnat a aby se pak oheň opět snadno rozdělal.

Díky svým znalostem i kázni se našim předkům dařilo udržovat v domě teplo, dobře se starat o chod kuchyně a přinášet na stůl dobré jídlo. Určitě se ale i jim občas stalo, že byli některý den příliš zaneprázdnění, nebo že po deštivém týdnu neměli dost nařezaného dřeva, nebo byli prostě příliš unavení, a ne všechno pak šlo tak dokonale, jak mělo. Určitě i jim občas oheň vyhasl.

Občas, když jsme hodně uspěchaní nebo nás tíží starosti, nám oheň víry pohasíná. Kazatel 3,11 nám připomíná, že je potřeba tvrdě pracovat a hledat v životě rovnováhu, aby plamen našeho učenictví dobře hořel, i když nakonec je pánem kuchyně sám Bůh. Má připravený skvělý plán, má dobře rozmyšlené, co chystá, a jak se postarat o veškeré detaily, od začátku až do konce. Pán nám do srdcí vložil kousíček věčnosti, který tam neustále doutná. Když jsme unavení, plány se nám rozpadají a šírají nás pochybnosti, můžeme svůj ohýnek zase rozdělát z toho doutnajícího uhlíku nekonečné Boží lásky.

VALERIE STONE, ATHENS, GEORGIA, USA,
VALERIEFREYSTONE@GMAIL.COM

ECCLESIASTES 3:11

HE HAS PUT ETERNITY INTO MAN'S MIND

Have you ever wondered how your ancestors cooked on an old cast iron stove? They rubbed “blacking” paste over it to protect the metal. Then they prepared dry, seasoned wood cut to the right sizes. They started a fire with shavings and twigs. Next came kindling and log pieces. The cook liked to know what tree the wood came from to know how fast and hot it would burn. They tended the cooking food but also the fire, adding wood and adjusting the stove vents so the fire had the right amount of air. After cooking, spills had to be cleaned well or they would bake on and cause rust. Excess ashes had to be carried safely away. Most nights, the stove was then “banked.” Arranging the remaining ashes just right meant coals smoldered all night and a fire could easily be rekindled in the morning.

With knowledge and discipline, our ancestors managed the kitchen well, keeping the house warm and putting good food on the table. But there must have been days they were distracted, were out of cut wood during a week of rain, or were too exhausted to keep it all running perfectly. There must have been times the fire went out.

Sometimes busy life and burdens cause a Christian's inner fire to dwindle. Ecclesiastes 3:11 reminds us that though we need to work hard and find balance in our lives to keep our discipleship efficiently burning, ultimately God is master of the kitchen. He has a beautiful plan about what He's making and how to handle all the details from beginning to end. And God placed a piece of glowing eternity in our hearts so that when we're tired or our plans fall apart or we are full of doubt, we can rekindle from the smoldering inner coal of His eternal love.

VALERIE STONE, ATHENS, GEORGIA, USA,
VALERIEFREYSTONE@GMAIL.COM

JAN 3,1–8

NENARODÍ-LI SE KDO ZNOVU

Noc, kdy nezůstaneš se svými otázkami sám. Kdy se můžeš svěřit, slyšet hlas druhého, vést rozhovor. To je vlídná noc. Na konci takové noci vzejde světlo. Světlo nohám mým, světlo světa. Nikodém po takové noci uvidí, kam udělat další krok.

Nikodém přišel se svým vyznáním: Víme, že jsi učitel od Boha. Vyznání je tu otázkou: Je tomu tak? Souhlasí, co vyznáváme?

Na nepřímou otázku Ježíš nepřímo odpovídá. Odmítá Nikodémovu poznámku o znameních, která už učinil. Odmítá naše sebehodnocení my víme, my rozumíme.— Ne, nevíme. K rozpoznání, kým je Ježíš, nestačí ani naše schopnosti ani naše zbožnost ani naše vzdělání.

Ježíšova odpověď zněla: Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit... Někdy jen odmítavá, nečekaná a drsná odpověď může pomoci.

Ale jak se to stane: narodit se znovu? Co je to nové narození? Znamená nově vidět sám sebe, i se svými vinami. Znamená nově vidět Hospodina, přijmout nad sebou jeho autoritu. Znamená změnit své uvažování, a také změnit své jednání. Jako by se člověk narodil znovu.

Tu změnu v nás působí Duch svatý. Nejde při ní o jakési neurčité duchovní skutečnosti nebo zážitky. Jde při ní docela obyčejně o nás — o celého člověka, o naše tělo, o okolnosti našeho života. To všechno, co je tak skutečné, jako byl skutečný náš porod.

Čím jsme starší, tím méně si umíme takový nový začátek představit. Ale právě k němu nás Ježíš zve. Není to snadné, naopak je to velmi obtížné. Je to nemožné. Ale co je u člověka nemožné, je u Boha možné.

MARTIN HORÁK, BRNO, ČESKÁ REPUBLIKA,
M.HORAK202@GMAIL.COM

JOHN 3:1–8

UNLESS ONE IS BORN ANEW

A night when you're not left alone with your questions. When you can confide, hear another person's voice, have a conversation: that is a compassionate night. At the end of such a night, a light will rise. A lamp to my feet, a light to my path. After such a night, Nicodemus can see what step to take next.

Nicodemus came with his confession: we know you are a teacher who has come from God. The confession is also a question: is that so? Does it go together with what we believe?

Jesus answers the indirect question indirectly. He rejects Nicodemus' remark about the signs he had already done. He refuses the type of approach in which we know and we understand: no, we do not know. Neither our abilities nor our piety nor our education are sufficient to truly grasp who Jesus is.

Jesus' answer was: no one can see the Kingdom of God unless they are born again. Sometimes, the only response that helps is a dismissive, unexpected and harsh one.

But how can one be born again? What is a new birth? It means seeing oneself in a new way, along with our faults. It means seeing God in a new way, accepting His authority over us. It means changing our manner of thinking and changing our actions. As if the person was born anew.

It is the Holy Spirit that works that kind of change in us. It is not about some vague spiritual reality or experience. It is quite simply about us—our whole selves, our bodies, the circumstances of our lives. All these things which are as real as our birth was.

The older we get, the more difficult it is to imagine such a new beginning. And yet, that is exactly what Jesus invites us to do. It is certainly not easy—in fact, it is extremely difficult. It is impossible. But what is impossible in the eyes of man is possible with God.

IZAJÁŠ 35,5–7

TEHDY KULHAVÝ POSKOČÍ JAKO JELEN

Krásná zaslíbení, že! Rozevrou se oči slepých, otevrou uši hluchých, kulhavý poskočí jako jelen, jazyk němého bude plesat, na poušti vytrysknou vody atd. Kdo by si toto vše nepřál! Jako bych to viděl v přímém přenosu — právě před pár dny jsme napouštěli vodu v mém jezírku u jednoho z našich domovů, kde před tím byla nevyužitá zem. Povznášející zážitek! Bratři a sestry mám pro vás dobrou zprávu — na všechny tyto krásné konce můžeme mít zásadní vliv my. Čím? Verše se zaslíbeními jsou uvedeny slůvkem — tehdy. To znamená, něco musí předcházet, aby takové „povznášející“ konce nastaly. A co to má být? Z naší strany, velmi podobně jako u Jozua, když přebíral vůdcovství po Mojžíšovy, dva postoje, jak čteme ve 4. verši — rozhodnost a nebát se. První prezident Československé republiky T. G. Masaryk, měl ženu Američanku, proslul výrokem „nebát se a nekrást“. V našem národě se často vzpomíná a věřím, že nás pozitivně duchovně formuje. Jsem mu za to vděčný. Podobně jsem vděčný Izajáši a Hospodinu, že nás takto formují. Kéž také my všichni jsme proslulí svou rozhodností a nebojácností především tam, kde výsledkem může být naplnění zmiňovaných krásných zaslíbení.

DAN ŽÁRSKÝ, VSETÍN, ČESKÁ REPUBLIKA,
REDITEL@DIAKONIEVSETIN.CZ

ISAIAH 35:5-7

THEN WILL THE LAME LEAP LIKE A DEER

How beautiful these promises sound, don't they? The eyes of the blind will be opened and the ears of the deaf unstopped, the lame will leap like a deer, the mute tongue will shout for joy, streams will gush forth in the desert etc. Who would not wish for all these things to happen! It's as if I were seeing it live—just a few days ago, we were filling a pond with water at one of Diakonia's homes, at a place where there had previously been unused land. What an uplifting experience! Brothers and sisters, I have good news for you: we can all take an active part in taking our endeavours to a good ending. How? The verses with the promises are all introduced with the word "then". That means something must precede for such happy endings to occur. What should that be? For our part, similarly to Joshua when he was taking over leadership after Moses, this should entail adopting two attitudes, as we read in verse four: being decisive and having no fear. The first President of the Czechoslovak Republic, T. G. Masaryk, who married an American, was famous for his phrase "fear not and steal not". The phrase is often mentioned in our nation and I believe it shapes us spiritually in a positive way. I am grateful to him for this. Similarly, I am grateful to Isaiah and to God for shaping us in this way. May we all be known for our decisiveness and fearlessness, especially where the result could be the fulfilment of the beautiful promises mentioned.

DAN ŽÁRSKÝ, VSETÍN, CZECH REPUBLIC,
REDITEL@DIAKONIEVSETIN.CZ

MATOUŠ 11,1–6

SLEPÍ VIDÍ A CHROMÍ CHODÍ

Z ostnatého drátu na vrcholu hraniční zdi v arizonském Douglasu visel velký kus molitanu, částečně zakrytý roztrhaným prostěradlem. Nejspíš se jím kdosi snažil ochránit své tělo před pořezáním, když přelézal zeď z Mexika. Zbylo to tu jako jakási vzpomínka na cestu, artefakt od někoho, koho sem dohnal sen o novém světě.

Přemýšlím, jak asi vypadal sen té osoby nebo rodiny, které stálo za to riskovat překonání takovéto zdi. Snili o mzdě, která by jim zajistila důstojné živobytí? O bezpečném místě, kde si budou moci odpočinout a hrát s dětmi? O osvobození od tlaku ze strany drogového kartelu?

Když Jan Křtitel vyhlédne ven přes ostnatý drát svého vězení, přemýšlí, zda ten nový svět, o kterém snil, skutečně přišel v Pánu Ježíši. Působí téměř zklamaně. Jako by si býval přál, aby Ježíš dosáhl zásadnějšího politického vítězství, díky kterému by se Římané odporoučeli jednou provždy.

Ježíš Jana vyzve, aby si zkusil ten nový svět představit na základě toho, co vidí kolem sebe již nyní: skutky milosrdenství a uzdravování. Pochroumaní lidé jsou opět celiství a zdraví, lidé na okraji jsou důstojně vyzdvižováni. Slovy Petera Maurina, Pán Bůh „vytváří nový svět ve skořápce toho starého.“ Nemusíme se z tohoto světa „vysnít“. Prosme Pána, aby nám dal oči k vidění a uši k slyšení dobých věcí, které se dějí navzdory všem stavitelům zdí a šiřitelům strachu. Je potřeba vzdávat díky za ty, kteří do pouště dopraví čerstvou vodu, za lidi víry, kteří otvírají své domovy uprchlíkům. Jsou to naši bratři a sestry.

MARK HARPER, TAKOMA PARK PRESBYTERIAN CHURCH,
USA, MARKHARPER@TAKOMAPARKPC.ORG

MATHEW 11:1-6**THE BLIND RECEIVE THEIR SIGHT AND THE LAME WALK**

Hanging from the barbed wire that runs along the top of the border wall in Douglas, Arizona was a large piece of foam, partially covered by a torn sheet. It was probably used by someone trying to protect their body from getting too badly cut as they tried to cross over from Mexico. It was something left behind on the journey, an artifact of someone driven by a dream of a new world.

I wonder what the person or family that risked scaling the wall was dreaming of specifically? A living wage? A safe place to rest and play with the children? Freedom from the pressure of the drug cartel?

When John the Baptizer looks out past the barbed wire of his own prison, he wonders if the new world he had dreamed of had actually arrived in Jesus. He almost seems disappointed. It's as if he had hoped Jesus would achieve a more sweeping political victory and send the Romans packing.

In response, Jesus invites John to reimagine what the new world will look like based on the acts of compassion and healing that are happening already: the broken ones are being made whole, and the marginalized lifted up in dignity. In the words of Peter Maurin, God is "creating a new world in the shell of the old." We don't need to dream ourselves out of this life, but to ask God for the eyes and ears to see and hear the good news that is happening in spite of the wall-builders and fear mongers. We need to give thanks for those who haul fresh water into the desert, and for people of faith opening their homes to refugees who are in fact siblings.

MARK HARPER, TAKOMA PARK PRESBYTERIAN CHURCH,
USA, MARKHARPER@TAKOMAPARKPC.ORG

IZAJÁŠ 2,2–4

PŘEKUJÍ SVÉ MEČE NA RADLICE

Skoro tři tisíce let doprovází lidstvo vize věčného nebeského pokoje. Jednou to skončí tak, že se lidé navzájem zabijí. Jednou už nebudou meče, nebudou tanky ani žádné jiné zbraně. A ještě víc: lidé změní zbraně v užitečné nástroje pro živobytí. Doufali jsme, že válka v 21. století už nebude, alespoň ne ve civilizovaném světě. Bohužel jsme letos svědky kruté reality, že válka Ruska proti Ukrajině se děje před našima očima a jsme z toho velice nešťastní.

Co je v dnešní době poselství textu, v kterém nám prorok Izajáš a skoro stejnými slovy i prorok Micheáš (Mi 4,1–3) prorokují, co bude v posledních dnech: Hospodin bude soudit pronárody a ztrestá národy mnohé. A pak ta krásná změna: I překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Ta vize inspirovala i umělce k tomu, aby to překvapující dění znázornili v uměleckých dílech. Velice známá je bronzová socha u budovy OSN v New Yorku, která zobrazuje muže, který překovává meč v radlici. Toto dílo daroval v roce 1959 OSN Sovětský svaz!

Brutalita války zůstává. Ale i síla té prorocké vize. Vzpomínám na osmdesátá léta, když náš text inspiroval občanské hnutí pro mír a demokracii v NDR (Východní Německo) v jeho boji za demokracii a lidská práva. Je to to pokojné a velice dynamické hnutí, které pak v roce 1989 vedlo k pádu Berlínské zdi a potom k sjednocení Německa. Velice silný symbol tohoto hnutí bylo heslo „Meče na radlice“ a k tomu právě obraz té newyorské sochy – a to všechno v červeném kruhu.

Právě teď v adventní a vánoční době si připomínáme, že poslední slovo má Hospodin a jeho pokoj, který on nám dává. A my jsme vyzváni k modlitbám za pokoj na tomto světě a pomoci, kde můžeme, aby JEHO pokoj zvítězil.

GERHARD REININGHAUS,
PRAHA, ČESKÁ REPUBLIKA,
REININGHAUS@E-CIRKEV.CZ

ISA 2:2–4

SWORDS INTO PLOUGHSHARES

The vision of eternal heavenly peace is something that has been accompanying mankind for almost three thousand years. One day, everybody's going to kill each other and that will be the end of everything. One day, there will be no more swords, no more tanks, or any other weapons. And more than that: people will transform weapons into useful tools. We had all hoped that there would be no more wars in the 21st century, at least in the civilised world. Unfortunately, we are witnessing the cruel reality of Russia's war against Ukraine happening before our very eyes, making us all very unhappy.

In our time today, what is the message of the text in which prophet Isaiah and, in very similar words, also prophet Micah (Micah 4:1–3), tell us what will happen in the last days? "He will judge between the nations and will settle disputes for many peoples." And then that wonderful change: "They will beat their swords into ploughshares and their spears into pruning hooks." This vision has even inspired artists to depict the surprising events in works of art. A famous example is the bronze sculpture outside the building of the UN in New York, depicting a man who is forging his sword into a ploughshare. This artwork was given to the UN in 1959 by the Soviet Union!

The brutality of war remains. But so does the power of this prophetic vision. I remember the 1980 s, when this Biblical text inspired the civic movement for peace and democracy in the GDR (East Germany) in its struggle for democracy and human rights. It was this peaceful and very dynamic movement that led to the fall of the Berlin Wall in 1989 and later to the reunification of Germany. A very strong symbol of this movement was the slogan "Swords to ploughshares" and the image of the New York sculpture—all in a red circle.

During this time of Advent and Christmas, we are reminded that it is God who has the last word, and it is the peace that He gives us. And we are called to pray for peace in this world and to help where we can so that HIS peace may prevail.

GERHARD REININGHAUS, PRAGUE, CZECH REPUBLIC,
REININGHAUS@E-CIRKEV.CZ

ŽALM 130,6

MÁ DUŠE VYHLÍŽÍ PANOVNÍKA VÍC NEŽ STRÁŽNÍ JITRO

Jak vyhlížejí strážní jitra? Obklopeni nocí uprostřed tmy. Ve chvíli, kdy není patrný jediný záblesk světla, oni věří, že nastane rozbřesk a přijde nový den. Nepochybují, že noc skončí. Spoléhají na nový začátek.

Jak vyhlížejí strážní jitra? Noční hlídka prožívá zvláštní samotu. Druzí lidé jsou sice nedaleko, ale spí. Všude kolem je ticho, někdy až děsivé. Jako by druzí lidé ani neexistovali. Třebaže se strážní nacházejí mezi lidmi, jsou sami. Není jim dovoleno být jako druzí lidé ponořeni do sladkého spánku.

Jak vyhlížejí strážní jitra? Čekají na první náznak rána. Kdo jste někdy v noci drželi hlídku na táboře v lese, nejspíš víte, že dřív než si všimnete světla, ozvou se ptáci. Napřed jeden a po něm se probudí celý les. Zpívají jeden přes druhého a do jejich zpěvu svítá.

Tak moje duše vyhlíží Boha — často obklopena tmou, ve které není vidět na krok. Když Bůh není patrný, zbývá mi jenom víra, že se Bůh po čase opět ukáže.

Tak moje duše vyhlíží Boha — často osamělá. Lidí kolem je sice mnoho, ale nemají mi co povědět a já s nimi nedokážu sdílet jejich klid a pokoj.

Tak moje duše vyhlíží Boha — často stačí jen pár tónů, jen jedna jediná písnička, a noc už není tak strašně temná.

„Má duše vyhlíží Panovníka víc než strážní jitra, když drží stráž k jitru.“

Do mojí temnoty, do mojí samoty, do mojí písne jednou jistě vstoupí Bůh. Amen.

JIŘÍ TENGLER, POLIČKA, ČESKÁ REPUBLIKA,
JIRI.TENGLER@EVANGNET.CZ

PSALM 130

MORE THAN WATCHMEN FOR THE MORNING

How do watchmen wait for the morning? Surrounded by the dark night. With not a single glimmer of light anywhere in sight, they believe that dawn will break and a new day will come. They do not doubt that the night will end. They are relying on a new beginning.

How do watchmen wait for the morning? The night watchmen experience a strange kind of loneliness. Other people may not be far away, but they are asleep. It's quiet all around, sometimes eerily quiet, as if no one else existed. The watchmen are surrounded by people, and yet they are alone. They are not allowed to immerse themselves in sweet sleep like the others.

How do watchmen wait for the morning? They wait for the first signs. If you've ever kept watch during the night at a scout camp in the woods, you probably know that before you notice the first glimpse of light, the birds start to call. First it's just one, then the whole forest wakes up. While their tunes overlap, dawn starts to break.

That is how my soul awaits God—often surrounded by pitch darkness. When God is not visible, all I am left with is my faith that He will reveal Himself to me again.

That is how my soul awaits God—often lonely. There are many people around, but they have nothing to say to me and I am not capable of sharing their calmness and peace.

That is how my soul awaits God—often just a few tones are enough, one single tune, and the night is not so terribly dark any longer.

"I wait for the Lord more than watchmen wait for the morning, more than watchmen wait for the morning."

Surely one day, God will step into my darkness, my loneliness, and into my song. Amen.

JIRÍ TENGLER, POLIČKA, CZECH REPUBLIC,
JIRI.TENGLER@EVANGNET.CZ

JAN 10,11–15

DOBŘÍ PASTÝŘ

ROZHOVOR PŘES OCEÁN

Nancy Jane, dnešní zastavení je nad biblickým příběhem o dobrém pastýři. Znáš vás jako silnou a nezávislou ženu, které letos bude 95 let. Jaké vlastnosti by musel mít člověk, abyste mu přenechala část svého rozhodování?

Jednou měsíčně zde v Longwoodu, domově pro seniory, pořádáme výlety, na které se lidé mohou přihlásit. Výletní výbor jsem v domově dříve vedla já. Našli se ale noví zájemci o vedení. Jim jsem přenechala plánování cesty, vybírání peněz, zajišťování obědů a všeho potřebného co s výletem souvisí.

Kdo pro vás je nebo byl vzorem a proč?

To je vlastně ohromně zajímavá otázka. Měla jsem sestru, která měla kudrnaté vlasy, o které moje matka velmi ráda pečovala. Já měla vlasy rovné. Sestra byla vedoucí bubenicí pochodové kapely, roztleskávačkou a miláčkem školy. Já jsem nic z toho nebyla. Měla jsem ale tetu, která ve mě věřila, a otce, který říkával: „Nechte ji, ať si to dělá po svém.“ A měla jsem manžela, který mě velmi podporoval.

Vím o vaší kamarádce z dětství. Jak jste to udělaly, že vám vaše přátelství vydrželo tak dlouho?

I když jsme byly později na různých školách a v různých městech, v létě jsme často chodily na společné rande ve čtyřech. I po svatbě jsme se často scházely. Když jsme obě ovdověly, nastoupila zde do domova v Longwoodu. Ačkoliv máme každá své vlastní přátele, jednou týdně, ve čtvrtek spolu večeríme.

Jak vás posiluje společenství? Co je posilou pro společenství?

Když se vrátím zpět k výletnímu výboru v Longwoodu, dodávají mi tyto výlety do muzea nebo na jiná mimořádná místa sílu. Navíc zde v domově žiji ve společenství s báječnými lidmi s mnoha různými životními zkušenostmi, které mě obohacují.

NANCY JANE EDELMAN, LONGWOOD SENIOR HOME, FOX
CHAPEL, PC USA A LUCIE SLÁMOVÁ, DIAKONIE ČCE, PRAHA,
ČESKÁ REPUBLIKA, SLAMOVA@DIAKONIE.CZ

JOHN 10:11-15

A GOOD SHEPHERD

SHARING ACROSS THE OCEAN

Nancy Jane, let's think about the biblical Good Shepherd. I know you as a strong and independent woman turning 95 this year. What qualities would the person have to have to whom you would leave some of your decision making?

I have run the Travel Committee here in Longwood Senior Home in Pittsburgh. Residents may pick a trip that we organize once a month. But I have found interested people to lead the Committee. I have allowed them to do the planning beforehand, collect the money involved, and provide leadership before and after the trip. The trip may also include a paid lunch.

Who is (was) a role model for you and why?

This Role model question is an interesting one. I had a sister who had curly hair that my Mother fussed over. I had straight. She was a drum major, cheer leader, and fraternity sweetheart. I was not, but I had an Aunt who believed in me and a Dad who said, "Let her try do things her own way". I also had a very supportive Husband.

I know about your childhood friend. What did you do that your friendship lasts that long?

While we went to different colleges in different cities, we double-dated a lot in the summers. After we married we often got together. When we were both widows and she joined at Longwood, we had our own friends but eat together every Thursday night.

In what way is a community giving you a strength?

What is strengthening for a community?

Returning to the Travel Committee at Longwood, this is an off-campus monthly trip to a museum or other unusual attraction, gives me strength. In addition, I live with amazing people in our community with many varied life experiences to draw from.

NANCY JANE EDELMAN, LONGWOOD SENIOR HOME, FOX
CHAPEL, PC USA AND LUCIE SLÁMOVÁ, DIACONIA ECCB,
PRAGUE, CZECH REPUBLIC, SLAMOVA@DIAKONIE.CZ

JEREMIÁŠ 31,2–6

ZNOVU TĚ ZBUDUJI

Tato báseň, vyslovená prorokem, kterého poslal Pán Bůh, se staví proti zoufalství Izraele ve vyhnanství. Ta básnicko-prorocká slova jsou v ostrém protikladu k okolnostem, v nichž se Boží lid nacházel. „Poušť“ exilu a zoufalství byla místem bez zdrojů a bez jediného důvodu v cokoli doufat. Byla to doba, kdy následkem prožité destrukce a vysídlení selhaly všechny osvědčené zásady víry.

A pak čteme: „Toto praví Hospodin.“ Tento Boží výrok – skrze proroka – odmítá přijmout zoufalství jako setrvalý stav. Naopak trvá na tom, že Pán ve své milosti poskytne obnovu, opětovné budování. Boží láska k jeho lidu je „nekonečná“, nemůže být ani na okamžik přetrhuta náročnými okolnostmi. Tato láska se vyznačuje vytrvalým odhodláním a neochvějnou rozhodností.

A z této hluboké věrnosti vyplývá konkrétní naděje vyjádřená pomocí tříkrát zopakovaného „znovu“. Co se zdálo ztracené, bude obnoveno. Co bylo odňato, bude věrnou Boží mocí opět dáno. Jedná se o praktickou, konkrétní, hmotnou obnovu:

Znovu bude obnoveno občanské společenství a jeho rituály radosti a pohody;

znovu bude efektivně fungovat infrastruktura v rámci komunity,
znovu budou obnoveny kdysi zavedené zemědělské zvyky.

Boží moc není omezena okolnostmi ani uvězněna v danosti situace. Pán Bůh jedná ve věrné svobodě. Můžeme tedy očekávat návrat domů, obnovení života zaměřeného na vyznávání Boha, který dodržuje sliby. Izrael očekává příchod Boha, skrze něhož je všechno učiněno novým.

Když slyšíme tyto podivuhodné básnické kadence, jsme vyzváni, abychom přehodnotili své vlastní historické okolnosti. Podobně jako starověký Izrael máme i my dostatek důvodů k zoufalství vzhledem k násilí, různým zdravotním rizikům a krizi životního prostředí. Tato báseň však trvá na opaku. Může mezi námi vzbudit odhodlání, energii, odvahu i představivost nutnou k těžké práci hledání naděje uprostřed našich současných nedostatků.

JEREMIAH 31:2–6

AGAIN I WILL BUILD YOU

This poetry uttered by the prophet, sent by God, pushes in against the despair of Israel in exile. This poetic-prophetic word sharply contradicts the circumstance in which the people of God find themselves. The “wilderness” of exile and despair was a place without resources and without reason to hope. It is a time when the old reliabilities of faith had failed in light of imperial destruction and displacement.

And then, “Thus says the Lord.” This utterance of God—via the prophet—refuses to accept the circumstance of despair. It insists, to the contrary, that God is underway with restorative, rehabilitative grace. Indeed, God’s love for God’s people is “everlasting,” not for an instant interrupted by hard circumstance. This love is marked by dogged determination and unfailing resolve.

And from that deep fidelity, there is concrete hope voiced in the three-times repeated “again” (‘od). What seems to have been lost will be restored. What has been taken away will, by the faithful power of God, be given again. The restoration is practical, concrete, and material:

Again, the restoration of civic community and its rituals of joy and well-being;

Again, the infrastructure of the community will function effectively.

Again, the long-standing habits of agriculture will resume.

God is not limited by or imprisoned in present circumstance. God acts in faithful freedom. As a consequence, there will be a homecoming, a restored life centered in the worship of the God who keeps promises. Israel awaits the coming of God through whom all things are made new.

When we hear these wondrous poetic cadences, we are invited to reconsider our own historical circumstance. Not unlike ancient Israel, we also have sufficient reason for despair, given violence, health risks, and our environmental crisis. This poetry insists otherwise. It may yield among us resolve, energy, courage, and imagination to do the hard work of hope amid by our present deficits.

LUKÁŠ 21,7–9

KDY SE TO STANE?

„Nastal čas, Bože!“, říkám si, když si čtu o válce na Ukrajině. „Nastal čas!“, volám k nebi v modlitbě po zdrcujícím pastoračním rozhovoru. „Nastal čas!“ — to zase lomím rukama nad dalším panovačným zásahem člověka do přírody. Mé srdce se z toho nepřeslechnutelného sténání celého tvorstva chvěje a spolu s ním netrpělivě vyhlíží „přijetí za syny, totiž vykoupení těla“ (Ř 8,23). Kdy ta krvavá bitva skončí, kdy se konečně poučíme? Kdy nás poučíš ty, Bože, kdy odhalíš svůj svět za zrcadlem, ve kterém již uvidíme plně, a nejen v náznacích? „Mistře, kdy to nastane?“

Často si přeji mít víc než jen tuhle otázku. Bože, napověz, dej znamení, prozraď něco víc... Při tom vím, že Ježíšův druhý advent není nadepsán datem. A tak se s tou otázkou zkusím usmířit. Nechám ji v sobě uhnízdit, nabídnu jí prostor. Snad časem vykvete, snad vyroste a nabídne mi nadhled. Snad je v ní kus odpovědi.

Mistře — nevím, kdy to nastane. Kdy se kamarád uzdraví, kdy se rodina usmíří, kdy vyjde slunce i do těch největších temnot a zmarů. Ale přesto se tě nepřestanu ptát. Volat, plakat, lomcovat dveřmi tvého království, domáhat se tvého zaslíbeného příchodu, tvé blízkosti. Víím, že přijdeš. Víím, že ty dobré věci nastanou. A to mi dává sílu jít jim i dál vstříc.

JORDAN TOMEŠ, BEROUN, ČESKÁ REPUBLIKA,
ELVISANDHISMOM@GMAIL.COM

LUKE 21:7-9

WHEN WILL THESE THINGS HAPPEN?

“The time has come, Lord!”, I say to myself when I read about the war in Ukraine. “The time has come!”, I cry out to heaven in prayer after an overwhelming pastoral interview. “The time has come!”—I wring my hands again at yet another domineering human intervention into nature. My heart trembles at the inward groan of all creation, impossible to overhear, and impatiently awaits “our adoption to sonship, the redemption of our bodies” (Romans 8:23). When will this bloody battle end, when will we finally learn? When will you teach us, Lord, when will you reveal your world behind the mirror, in which we will see fully, not just in signs? “Teacher, when will these things happen?”

I often wish I had more than just this one question. God, give me a hint, give me a sign, reveal a little more... Yet I know that Jesus’ second Advent does not have a date. So, I try to make peace with the question. I’ll let it nest inside me, offer it space. Perhaps in time it will blossom, perhaps it will grow and offer me insight. Maybe there’s a piece of the answer in it as well.

Master—I do not know when these things will happen. When my friend will get well, when the family will be reconciled, when the sun will rise even in the greatest of darkness and destruction. But I will not stop asking you. Calling, crying, rattling the doors of your kingdom, demanding your promised coming, your nearness. I know you will come. I know that the good things will happen. And that gives me the strength to continue to go and meet them.

JORDAN TOMĚŠ, BEROUN, CZECH REPUBLIC,
ELVISANDHISMOM@GMAIL.COM

MATOUŠ 5,10

JEJICH JE KRÁLOVSTVÍ NEBESKÉ

Obzvláště v této době, kdy je náš evropský ob-soused terčem ruského teroru, ve mně slova pronásledování a spravedlnost poměrně silně rezonují. Tváří v tvář válkám a bojům se mi význam slova spravedlnost zdá poměrně nejednoznačný. Vždyť i ten Putin vedle mnoha, pro mě nepochopitelných, důvodů, bojuje – oficiálně – i za spravedlnost... a možná tomu opravdu věří. Vedle toho Ukrajina, která byla ještě před pár lety hodnocena jako nejzkorumpovanější stát v Evropě a mohla proto vypadat jako opak spravedlnosti, teď sama snáší nespravedlnost. Také teroristé se často nazývají bojovníky za spravedlnost. A naši husité se nazývali Božími bojovníky. Já si ale myslím, že vzhledem k tomu, jak těžké bývá najít spravedlnost, bychom si neměli ve sporech brát Boží jméno vůbec do úst. Jenže kdo určí, kdy se opravdu jednalo o spravedlnost a kdy pouze o nějaký náš lidský klam, o jehož spravedlnosti jsme byli přesvědčeni?

Věřím, že to určí Bůh.

HANA SLÁMOVÁ, STARÁ BOLESLAV, ČESKÁ REPUBLIKA,
HANALISKA.SLAMOVA@SEZNAM.CZ

MATHEW 5:10

FOR THEIRS IS THE KINGDOM OF HEAVEN

Particularly at this time, when our European almost-neighbour is the target of Russian terror, the words persecution and justice resonate quite strongly with me. When faced with wars and fighting, I find the meaning of the word “justice” rather ambiguous. After all, even Putin, aside from the many reasons that are incomprehensible to me, is officially fighting for justice... and maybe he actually really believes that. In addition, Ukraine, which a few years ago was ranked as the most corrupt state in Europe and could therefore look like the opposite of justice, is now itself enduring injustice. Terrorists also like to refer to themselves as fighters for justice. Our Hussites called themselves God’s warriors. However, I don’t think we should ever use God’s name in disputes, given how hard it is to find justice. Who will determine when it was really justice and when it was just a human delusion we were convinced was just?

I believe it is up to God to determine that.

HANA SLÁMOVÁ, STARÁ BOLESLAV, CZECH REPUBLIC,
HANALISKA.SLAMOVA@SEZNAM.CZ

IZAJÁŠ 11,6–10

VLK BUDE BYDLET S BERÁNKEM

V Písmu nenajdeme mnoho pasází, snad téměř žádné, které by vyvolávaly představu „nového světa“ tak intenzivně jako Iz 11,6-10. Myslím, že je to asi proto, že mnohé z toho, co čteme v těchto pěti krátkých verších, je v naprostém protikladu se vším, co zažíváme v našem „současném světě“. Jsem si třeba naprosto jistý, že bych své děti nikdy nenechal, aby si hrály v blízkosti zmijí díry!

Ten text se vyznačuje skoro až jakousi hravostí; je tu takový dětský popis všech těch divokých zvířat, která si spolu hezky hrají. Krávy se popásají s medvědicemi, jejich mláďata odpočívají spolu, tele se pase společně se lvem. Připomíná mi to okamžiky z doby, kdy byly mé děti malé. Přinesly všechna svá plyšová zvířátka – lvy, slony, delfíny, opice a medvídky na gauč, a udělaly jim jako-dýchánek u čaje. Zvířátka se spolu pomazlila a dívala se spolu na televizi. Dospělák ve mně neví, zda se těm nerealistickým biblickým představám zasmát, nebo si z nich dělat legraci. Všichni samozřejmě víme, že krávy se společně s medvědicemi nepasou. Pokud by medvědice byla opravdu hladová, taková kráva by jí před zimním spánkem jistě přišla vhod. Možná právě v tom spočívá genialita této vize z knihy Izajáš – v tom „novém světě“ je možné všechno, i to, že vedle sebe žijí vlci s jehňátky.

Vždycky jsem měl moc rád překlady tohoto textu, v nichž čteme, že „vlk bude pobývat s beránkem“. Možná je to jen sémantika, ale já vnímám určitý rozdíl mezi společným bydlením a společným pobýváním, přebýváním. Hebrejšтина zde používá slovo „gur“, které může být přeloženo mnoha různými způsoby. Může to znamenat „dočasně pobývat“, „prebývat“, „zůstávat“, „vyhledávat pohostinství u někoho“ i „pobývat“. Také to ovšem může znamenat „vyvolávat potíže/sváry/hádky/hrůzu/strach“, „stát u úžasu“ a „bát se“. Zdá se mi, že ta slova patřící k té druhé skupině překladů zde dávají větší smysl. Jehňátko má strach ze lva. Kráva stojí v němém údivu před medvědicí. To však neodpovídá vizi nového světa, kterou Pán Bůh odhalil Izajášovi. V tomto vidění je současná realita převrácená naruby. Vlk zde pobývá s beránkem, pokojně. To je úžasné. Zdá se, že v tomto „novém světě“ je možné všechno.

Mám doma psa a dvě kočky. Pes je divoký tříletý boxer, fenka jménem Beatrice. Překypuje energií. Jedna z našich koček se od ní raději vždycky drží dál. Žijí spolu, ale nikdy se spolu nemazlí. Jediný typ interakce spočívá v tom, že pes kočku honí a ta ho na oplátku sekne drápkou. V tomto vztahu znamená „gur“ jednoznačně vyvolávání strachu a problémů. Naše druhá kočka fenku Beatricii naprosto zbožňuje, vycházejí spolu výborně. Nepřestává mě udivovat, jak se k sobě tisknou hlavami, otírají se o sebe, klidně si spolu i lehnou. Tyto dvě stvoření spolu přebývají. Pobaví mě to pokaždé, když se na ně dívám. Také mi to dává naději, že Izajášova vize nového pokojného světa možná není tak vzdálená realitě, jak by se mohlo zdát.

Kéž ve vás toto adventní období a vše, co je za ním, probudí naději, že i v tomto současném světě je skutečně možné něco nového, lepšího, něco, co je úplně vzhůru nohama. Vždyť i v našem textu čteme: „V onen den budou pronárody vyhledávat kořen Jišajův, vztyčený jako korouhev národům, a místo jeho odpočinutí bude slavné.“ Amen.

ANDY KORT, ANNAPOLIS, MARYLAND, USA,
ANDY@ANNAPOLIS-PRESBYTERIAN.COM

ISAIAH 11:6–10

THE WOLF SHALL DWELL WITH THE LAMB

There are perhaps only a few, if any, passages in scripture that conjure up and invite the image of a “new world” more than Isaiah 11:6–10. I think this is because so much of what we read in these five short verses is so incredibly counterintuitive to what we see and experience in our “current world.” I know I would never let my children anywhere near the hole of an asp!

There is almost a playfulness in this passage; a child-like description of all the wild animals playing nice with one another. Cows grazing with bears, lions eating with oxen, the calf and the lion feeding together. It reminds me of a scene from my children’s younger days when all the stuffed animals—the stuffed lions, elephants, dolphins, monkeys, and teddy bears—would all gather together on the bed for pretend tea parties, cuddles, and to watch television together. The adult in me does not know whether to laugh or scoff at such an unrealistic image. Of course, we all know that cows do not eat with bears. In fact, if a bear was hungry enough, a cow might make a good meal before settling in for winter’s hibernation. Perhaps then this is the beautiful genius of this vision from Isaiah—in this “new world” anything is possible, even wolves and lambs living together.

I have always loved the translations of this text where we read, “The wolf shall dwell with the lamb.” It may be semantics, but in my mind, there is a subtle distinction between living and dwelling together. The Hebrew of this text uses the word *gur*, a word that can be translated in a variety of ways. It can mean to sojourn, abide, remain, to seek hospitality with, and to dwell. It can also mean to stir up trouble, strife, quarrel, dread, fear, stand in awe, and be afraid. I would think these later translations would make more sense. The lamb is in fear of the lion. The cow stands in awe of the bear. Yet, that is not the vision of this new world God gives to Isaiah. This vision inverts the current realities and turns things upside down. In this vision, the wolf dwells with the lamb. And it is peaceable. How amazing. In this “new world” seemingly anything is possible.

In my home we have a dog and two cats. The dog is a rambunctious 3-year-old Boxer named Beatrice. She is overflowing with energy. One of our cats wants nothing to do with Beatrice. They live together, but they are not cuddling up on the bed together. If anything, the dog chases this cat, and in return the cat will swipe a paw at the dog. The gur in this relationship is of fear and stirring up trouble. But our other cat absolutely adores Beatrice and they get along tremendously well. I am constantly amazed by how these two will nuzzle their heads together, rub against each other, and they will in fact lie down together. These two creatures gur and dwell together. It amuses me every time I see it. It also gives me hope that perhaps Isaiah's vision of a peaceable new world is not as far off as I am often led to believe.

May this season of Advent, and all that lays beyond, stir up for you a hope that even in this current world, something new, something better, something upside down is indeed possible. For as it says in the text, "On that day the root of Jesse shall stand as a signal to the peoples; the nations shall inquire of him, and his dwelling shall be glorious." Amen.

ANDY KORT, ANNAPOLIS, MARYLAND, USA,
ANDY@ANNAPOLIS-PRESBYTERIAN.COM

LUKÁŠ 1,46–55

VLADAŘE SVRHL Z TRŮNU

Marie v tomto úryvku zpívá o novém světě, který vzniká v jejím těle, skrze ni. Její píseň začíná takto: „Duše má velebí Pána.“ Jaká to smělost! Jak by mohla „velebit“ stvořitele nebe i země? Přesto to s radostí oznamuje a její hlas se připojuje ke společenství svatých, kteří hlásají Boží velikost. Rozšiřuje tak nebeský chór, zvyšuje dosah Božího jména.

Verš 49 opakuje a převrací to, co bylo řečeno v prvním řádku. Marie nejprve zpívala, že její duše velebí Pána, nyní „ten, který je mocný“ s ní učinil „veliké věci“. Starší biblický překlad krále Jakuba má v tomto místě teologický a básnický význam. Nejen, že Bůh učinil veliké věci pro Marii (mimo ni), ale velmi skutečným způsobem ji vnitřně „zvelebil“. Kdo by to mohl dosvědčit lépe, než právě Marie? Skrze Boží působení (ať už mu rozumíme jakkoli) je Marie doslova zveličena, naplněna rostoucím životem.

Marie není jediná, kdo byl takto „zveleben“. Když zpívá, že pro ni Pán učinil velké věci, předjímá to, co je řečeno v 52. verši: „vladaře svrhl z trůnu a poníženého povýšil.“ Společně s Marií Pán pozvedá ty, kteří jsou v očích tohoto světa bezvýznamní. Bůh vyvyšuje ty, kteří jsou na okraji. Pán Bůh zde zase vytahuje jeden ze svých starých triků: najde cestu tam, kde se zdá, že nic nefunguje, z ne-lidu vytvoří lid, z ničeho vytvoří celý svět.

Co jiného může Marie říct v odpověď než „svaté jest jeho jméno“. Boží jméno je svaté, svaté jako žádné jiné jméno kteréhokoli jiného boha. Boží jméno vyslovujeme s bázní a chvěním. Boží svatost však neznamená, že by Bůh nebyl přítomen v prachu a nepořádku všedního dne. Boží syn, vtělená svatost, se narodil právě do téhle všednosti. To je zázrak vtělení. Boží svatost na sebe nebere podobu někde mimo svět, na nějakém obláčku, ale přímo tady, uprostřed života. To je úžasné.

MARTHA MOORE-KEISH, DECATUR, GEORGIA, USA,
MOORE-KEISHM@CTSNET.EDU

LUKE 1:46–55

HE HAS BROUGHT DOWN RULERS FROM THEIR THRONES

In this passage, Mary sings of a new world coming into being, in and through her very body. She begins: “My soul magnifies the Lord!” What boldness! How could she “magnify” the Creator of Heaven and Earth? Yet with joy she announces it, her voice joining the company of saints in declaring the greatness of God. In so doing, she expands the choir, magnifying the reach of God’s name.

V. 49 echoes and reverses the first line. Mary began by singing that her soul magnified the Lord; now the mighty One has “magnified” her. The old King James English translation is theologically and poetically significant here. God has not just done great things for her, outside her, but in a very real way magnified her internally. Who better than Mary to attest to this? By God’s action (however we understand this) she is literally made great, expanded, filled with growing life.

And Mary is not alone in being magnified. In singing that God has “magnified me,” she anticipates v. 52: God has “lifted up the lowly.” With Mary, God makes great those whom the world regards as nothing. God magnifies those who are marginalized. It’s God up to her old tricks again: making a way out of no way, a people out of no people, a whole world out of nothing.

What else can Mary say in response but “holy is his name.” God’s name is holy, unlike every other name of every other Lord. We utter this name with fear and trembling. Yet God’s holiness does not mean that God is removed from the dust and clutter of everyday life. The “Holy One” is born right in the middle of such everydayness. That is the marvel of the incarnation. God’s holiness does not take form simply apart from the world, in some “cloud cuckoo-land,” but smack dab in the middle of life. Magnificent indeed.

MARTHA MOORE-KEISH, DECATUR, GEORGIA, USA,
MOORE-KEISHM@CTSNET.EDU

JEREMIÁŠ 31,34

UŽ NEBUDE UČIT KAŽDÝ SVÉHO BLIŽNÍHO

„Učit se“, „učení“, mělo pro staré Židy velkou vážnost a hluboký smysl. „Učení“ pro Starý zákon je Tóra, „Učení“ je Zákon. Učení je zkušenost, doporučení, směřování. „Učení“ to jsou otcové a matky, předci a dějiny, tradice. „Učit se“ mohlo člověku přinést jen dobré věci. Vyučovat druhé ještě v humanisticky orientované Evropě byla čest a vzdělávat se byla výsada a hodnota...

Možná jsme už zažili příliš špatných „nauk“. Možná jsme uznali, že málo světa rozumíme, než abychom ho druhému zatemňovali svým výkladem (a zjistili jsme, že vše, o co se snažíme, je již výklad). A tak se „učení“ trochu straníme, držíme si odstup. Raději děti i dospělé podporujeme v jejich růstu, doporučujeme a domlouváme se s nimi o jejich představách, než abychom někoho „učili“ žít.

Erik Erikson, židovský psycholog, psal o základní naději, se kterou se dítě rodí na svět. Naději, které ho nemusí nikdo učit, kterou zkrátka má. Jen s nadějí a důvěrou, jakou máme jako děti, prý můžeme vstoupit do Božího království, říká Ježíš. Snad tomu se jakoby znovu učíme, když se nám to během života různě ztrácí a komplikuje.

Jeremiáš o Božím království říká, že tam budeme opět v základním módu naděje a důvěry v Hospodina. Tam už Hospodina nikdo nezatemní, nikdo nepřekroutí a nevsune mu do úst svoje projekce a strachy. Tam budeme mít s Hospodinem každý svůj vztah, intimně, na vlastní kůži, do hloubky se poznáme a budeme se znát.

JULIANA HAMARIOVÁ, ČERNOŠÍN, ČESKÁ REPUBLIKA,
HAMARIOVA@DIAKONIE.CZ

JEREMIAH 31:31–34

NO LONGER SHALL EACH MAN TEACH HIS NEIGHBOUR

“Learning” and “teaching” was held in great reverence and considered deeply meaningful by the old Jews. The “Teaching” of the Old Testament is the Torah, the “Teaching” is the Law. Learning means experience, recommendation, direction. Teaching includes fathers and mothers, ancestors and history, tradition. Learning could only bring good things to people. Teaching others was an honour in humanistic Europe, and gaining an education was considered a privilege and a value...

Maybe we’ve seen too many bad “teachings”. Perhaps we have come to recognize that we understand too little of the world to obscure it for others with our interpretation (and we have discovered that everything we try to do is already an interpretation). And so we shy away from “teaching” a bit, keeping our distance. We prefer to just support children and adults in their growth, we recommend, we talk to them about their ideas rather than “teaching” somebody how they should live.

Erik Erikson, a Jewish psychologist, wrote about the elementary hope with which a child is born into this world. A hope nobody has to teach the baby because it is simply there. And it is only with the hope and trust we have as children that we can enter the kingdom of God, Jesus says. Perhaps this is what we are re-learning when it gets lost and complicated in various ways throughout our lives.

When talking about the Kingdom of God, Jeremiah says that there, we will once again be in that basic mode of hope and trust in the Lord. There, nobody will obscure God, twist His words or put their fears and projections into the Lord’s mouth. There, we will each have our own relationship with God, an intimate, first-hand, in-depth relationship. We will get to know one another and will know each other.

JULIANA HAMARIOVÁ, ČERNOŠÍN, CZECH REPUBLIC,
HAMARIOVA@DIAKONIE.CZ

ŘÍMANŮM 8,24–25

NADĚJE V TO, CO NEVIDÍME

Jsme spaseni v naději; naděje však, kterou je vidět, není už naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? Ale doufáme-li v to, co nevidíme, trpělivě to očekáváme.

Naděje, kterou nevidíme.

Blíží se Vánoce. Pišeme svým blízkým pohlednice, přejeme si radostné Vánoce. Svá přání obvykle zaměříme ještě dál, do nového občanského roku. Ten se před námi otevírá, zcela zřetelně, se dny nalinkovanými v kalendáři. Vidíme před sebou oslavy narozenin, dny dovolené, narození dítěte. Ale radostné těšení se mísí i s obavami. Může jít o ztrátu zaměstnání, rozpad vztahu, o těžkou nemoc. Náš neklid umocňují i důsledky války na Ukrajině a energetická krize. Doufáme, ale zlepšení nevidíme. „Neboj se, bude lépe, dopadne to dobře. Tak šťastné a veselé!“ Povrchní optimismus nepřináší vnitřní klid.

Doufání je třeba ukotvit. Snad proto je pradávným symbolem naděje právě kotva. Kotva, která s jistotou drží loď na hlubině. Apoštol Pavel je ukotven ve víře. Mluví o spasení, opírá se o Ježíšovo zmrtvýchvstání a ukazuje ke Království Božímu.

Naděje je trpělivé očekávání, je to doufání, pevně ukotvené v důvěře v Boží ochranu. Přejme ji sobě i svým blízkým.

JANA BUZKOVÁ, VSETÍN, ČESKÁ REPUBLIKA,
BUZKOVA.JANA@GMAIL.COM

ROMANS 8:24-25

HOPE FOR WHAT WE DO NOT SEE

We are redeemed in hope; but hope which can be seen is no longer hope. If we see something, why hope in it? If we hope in what we don't see, we patiently await it.

Hope that cannot be seen.

Christmas is near. We write cards to our loved ones, wishing them a merry Christmas. Our wishes usually aim even further, into the new year that opens up ahead of us, quite clearly, with the days lined up in our calendars. We see the birthday celebrations coming up, the holidays, perhaps the birth of a child. But our joyful anticipation may also be mixed with apprehension. Perhaps it is about the loss of a job, a relationship that is falling apart, or serious illness. The consequences of the war in Ukraine and the current energy crisis just add to our unease. We keep hoping, but there is no improvement anywhere near in sight. "Don't worry, things will get better, everything will be fine. Merry Christmas!" Superficial optimism rarely brings inner peace.

Hope needs to be anchored. Perhaps that is why the anchor is an ancient symbol of hope. The anchor that holds the ship securely in the deep. Apostle Paul is anchored in faith. He speaks of salvation, relying on the resurrection of Jesus and pointing to the Kingdom of God.

Hope is patient anticipation. It is deeply anchored in trust in God's protection. Let this be what we wish for ourselves and our loved ones.

JANA BUZKOVÁ, VSETÍN, CZECH REPUBLIC,
BUZKOVA.JANA@GMAIL.COM

IZAJÁŠ 9,5–6

NEBO DÍTĚ NARODILO SE NÁM

Při těchto slovech mi vždycky naskočí úryvek z Händlova oratoria Mesiáš. Pěvecký sbor zde slovy starozákonního proroctví vyjadřuje úžas nad zázrakem Kristova narození (však si to celé poslechněte na youtu.be/1FjQ77ol2DI, část „For unto us a child is born“ je od 27. minuty). Vysoké ženské hlasy zde jásají nad narozením dítěte. Hluboké mužské hlasy brumlavě vyhlašují, jaký je jeho význam: Předivný, Rádce, Bůh silný. Rek udatný... V Novém zákoně ta slova volně cituje anděl, který podle Lukáše zvěstuje Marii, že se jí narodí Ježíš (Lukáš 1,32).

Prorok Izajáš působil ve druhé polovině 8. století př. n. l. na jeruzalémském královském dvoře. Ta slova byla původně součástí chvalozpěvu, který složil u příležitosti narození nástupce trůnu z davidovské dynastie, nejspíš budoucího krále Achaza nebo Chizkijáše. V Bibli ale ta slova žila vlastním životem. Stala se krystalizačním jádrem naděje, že Pán Bůh lidem na konkrétním místě a v konkrétní době pomůže. Když psal Lukáš asi půl století po Kristově smrti a vzkříšení svoje evangelium, použil ta slova jako oporu pro svou víru, že Pán Bůh není jen nějaký princip, ale živý Bůh, který v dějinách jedná skrze lidi z masa a kostí, jako například zajednal v Ježíši Kristu.

Nás tohle znovupoužití starého motivu učí, že nám i v našich dějinách Pán Bůh posílá do cesty lidi, někdy děti nebo jinak mocensky nevýznamné lidi, skrze něž přijde záchrana. Možná rostou u nás doma, možná je potkááme na ulici nebo v metru. A možná jsme takovými Božími posly my sami.

PETR SLÁMA, STARÁ BOLESLAV, ČESKÁ REPUBLIKA,
SLAMA@ETF.CUNI.CZ

ISAIAH 9,5–6

FOR TO US A CHILD IS BORN

When I read these words, I am always reminded of an excerpt from Händel's "Messiah" oratorio. Through the words of a prophecy from the Old Testament, the choir expresses their awe at the miracle of Christ's birth (you can listen to the whole thing at youtu.be/IFjQ77ol2DI, "For unto us a child is born", 27:00). While the high female voices rejoice at the birth of a child, the deep male voices proclaim the meaning of this event: wonderful, counsellor, Almighty God, the everlasting father, the prince of peace... In the New Testament, these words are loosely quoted by the angel who, according to Luke, announced to Mary that she would give birth to Jesus (Luke 1:32).

The prophet Isaiah served at the royal court of Jerusalem in the second half of the 8th century Bc. The words were originally part of a hymn of praise he composed on the occasion of the birth of the successor to the throne of the Davidic dynasty, probably the future king Ahaz or Hizkiyahu. In the Bible, however, those words had a life of their own. They became the crystallizing core of the hope that the Lord would help people in a specific place and time. When Luke wrote his gospel about half a century after Christ's death and resurrection, he used these words to support his faith that the Lord is not just a principle, but a living God who acts in history through flesh-and-blood people, like he did in Jesus Christ.

What this repeated use of the old theme teaches us is that even in our times, God sends people, sometimes children or otherwise powerless people, into our path, and salvation comes through them. Maybe they grow up in our homes, maybe we come across them on the street or on the subway. And perhaps we are God's messengers ourselves.

PETR SLÁMA, STARÁ BOLESLAV, CZECH REPUBLIC,
SLAMA@ETF.CUNI.CZ

ZJEVENÍ 21,22–27

AVŠAK CHRÁM JSEM V NĚM NESPATŘIL

Neexistuje snad jasnější vize nového světa, k němuž směřují naše sny, než vize představená ve Zj 21,22–27. Svět tak, jak je popsán v této pasáži, natolik přesně odpovídá tomu, o čem sníme, že nám to připadá „příliš dobré, než aby to mohla být pravda“:

Není tu chrám, protože tu není třeba mít oddělené místo, kde bychom mohli vzdávat chválu Bohu. Zdejší způsob žití není založený na rozpolcenosti, z níž vyplývá napětí mezi tělem a myslí, duchem. Nepřítomnost chrámu naznačuje, že podstaty našeho bytí jsou zde plně propojeny.

Není tu ani slunce, ani měsíc, protože teplo i světlo získáváme z bezprostřední blízkosti toho, jímž „žijeme, hýbeme se a trváme.“ Díru v našem životě, díru po Pánu Bohu, zaplnil ten, který je nám blíž než my sami sobě.

Není třeba se obávat odloučení od blízkých ani utrpení způsobeného systémovou nespravedlností hierarchických systémů, protože národy (nejen církve) krácejí v jejím světle a vládci země ji podporují, místo aby ji využívali k vlastní podpoře.

Dále tu není prostor ani potřeba pro mentalitu „my vs. oni“, protože ve městě, jehož brány se nikdy neuzavírají, jsou vítáni všichni.

Jediné, co nás v tomto textu může znepokojovat, je odmítnutí všeho nesvatého a všech, co se rouhají a lžou (v. 27). Když se ale podíváme na celý text, dává větší smysl chápat tento verš nikoli jako odmítnutí těch, kdo jsou nečistí a nepraví, ale spíš jako popis toho, co je nečisté a nepravé v nás a co je třeba z našeho nitra odstranit. Ve chvíli, kdy tento verš hovoří o očištění, nikoli o odmítnutí, jsme zase zpět u té vize, která je příliš dobrá na to, aby mohla být skutečná: ve světě, o kterém sníme, znamená být učiněn cel(istv)ým a být učiněn svatým jedno a totéž.

MARK DOUGLAS, DECATUR, GEORGIA, USA,
DOUGLASM@CTSNET.EDU

REVELATION 21:22–27

AND I SAW NO TEMPLE IN THE CITY

There is perhaps no clearer vision of that new world toward which we are dreaming than the one in Rev 21:22–27. Indeed, the world described in that passage so richly matches the very things for which we dream that we may feel it “too good to be true”:

There is no temple because there is no need for a separate place in which to worship and no way for us to live bifurcated lives in which we experience tensions between body, mind, and spirit. The absence of the temple suggests the uniting of our full selves.

There are neither sun nor moon because we are given energy and vision through the immediate presence of the one in whom we “live and move and have our being.” The God-shaped hole in our lives has been filled by the one who is closer to us than we are to ourselves.

There is no need for worry about being separated from loved ones or about the suffering caused by the systemic injustices of hierarchical systems because the nations (not just the church) walk in its light and the rulers of the earth support it rather than use it to support themselves.

And there is no need for an us-vs.-them mentality because all are welcome in a city whose gates never shut.

The only nagging concern of the passage has to do with the rejection of uncleanliness and abomination in v. 27. Yet given the whole passage, perhaps it makes more sense to understand this verse not as a denunciation of those who are unclean and false but as a way of describing that which is unclean and false about us being removed from us. Let the verse speak of purification, not rejection, and we are back to our too-good-to-be true vision: in the world about which we dream, being made whole and being made holy are the same.

MARK DOUGLAS, DECATUR, GEORGIA, USA,
DOUGLASM@CTSNET.EDU

EZECHIEL 37,1–10

SUCHÉ KOSTI, SLYŠTE SLOVO HOSPODINOVO

*Povstaňte, říkáš?**Můžeme snad stát, když jsme roztroušeni vůkol?**Neviděls nás, když jsme se plížili pryč z Edenu a jediné, co nám zbylo
byl list fíkovníku a had?**Vyhnanství.**Když jsme opouštěli své domovy v Cháranu, nezachytils naše slzy?**Když jsme úpěli v zemi faraónů,**truchlili u řeky Gozan, plakali u vod babylónských,**neposlouchal jsi?**Jak bychom mohli zpívat Tvou píseň v cizí zemi?**Povstaňte, říkáš!**Neviděls nás, belhající se při útěku z Ukrajiny,**s plyšovým medvídkem v ruce?**Nebo při hře na skokana na té velké africké šachovnici,**dokud jsme nedostali mat?**Měli jsme krále na špatném místě!**A my jsme celou dobu byli tam, kde máme být?**Kdysi jsi nás stmelil.**Nebylo snad tvým úmyslem, aby to tak zůstalo navždy?*

Minulý měsíc mi v domově důchodců zemřel otec. Bylo to krásné zařízení, milý personál, ale nebyl to jeho domov ani jeho rodina. Tou dobou udeřil covid a poslední tváře, které otec viděl, na sobě měly roušky. Na konci ale, v temných hodinách před úsvitem, spatřil můj otec Tvoji tvář.

Starý pan Suché Kosti, můj táta. Vstaň, řekl jsi. „Přiď, Pane Ježíši,“ odpověděl.

Den před tím, než otec zemřel, sešla se u něj rodina. Když jsme stáli kolem něho, najednou se mu projasnila tvář a zdvihl ruce k něčemu, co jsme my neviděli.

Zemřel tak, jak žil, obklopen blaženou jistotou, že jsi byl celou dobu s ním a že přijdeš znovu ve slávě.

A co Vánoce? Tatínek často kázal, že Vánoce jsou kouzelné období, že každý rok o Vánocích přicházíte s teplem, radostí a lidskostí jako zvláštní připomínkou, že přece jen nejsme ve vyhnanství.

Povstaň, říkáš.

„Přijď, Pane Ježíši,“ odpovídáme. Veselé Vánoce!

JEAN KILBY, HARRISONBURG, VIRGINIA, USA,
JKILBY@GMAIL.COM

EZECHIEL 37:1-10

DRY BONES, HEAR THE WORD OF THE LORD

Rise up, you say?

How can we stand when we're scattered thither and yon?

Didn't you see us go when we skulked out of Eden with nothing but a fig leaf and a serpent?

Exiled.

When we left our home in Harran, didn't you catch our tears?

*When we groaned in the land of the pharaohs,
mourned by the River of Gozan, wept by the waters of Babylon,
weren't you listening?*

How could we sing your song in a foreign land?

Rise up, you say!

Didn't you spot us hobbling out of Ukraine clutching a teddy bear?

*Or playing leapfrog on that great African chessboard
until we reached a stalemate?*

Our king was in the wrong place!

Are we where we should be all the time?

You knit us together once.

Didn't you mean for us to stay that way?

My father died last month in a nursing home. Lovely facility, lovely people, but it wasn't his home, and they weren't family. Covid had struck, and the last faces he saw were masked. Yet at the end, in the dark hours before dawn, he gazed upon your gentle face.

Old Mr. Dry Bones, my father. Rise up, you said. "Come, Lord Jesus," he replied.

The day before he died, while family stood gathered around him, my dad's face lit up and he stretched out his arms to something not visible to us.

He died as he lived, enveloped in the blessed assurance that you were with him all along, and that you will come again in glory.

And how about Christmas? Dad often preached that Christmas is a magical season, that you come at Christmastime each year with warmth and joy and humanity as a special reminder that we're not in exile, after all.

Rise up, you say.

"Come, Lord Jesus," we reply. Merry Christmas!

JEAN KILBY, HARRISONBURG, VIRGINIA, USA,
JYKILBY@GMAIL.COM

LUKÁŠ 2,13–14

SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU

„Sláva na výsostech Bohu!“ zní kolem nás s příchodem Vánoc. Údiv pastýřů nad množstvím nebeských zástupů, zvěstování narození Spasitele, našeho Pána Ježíše. Prvními, kteří se o té radostné novině doslechli, byli pastýři pasoucí svá stáda pod širým nebem. Jak silná slova, oznamující příchod Boha, který je nad jakoukoli lidskou představivost, a nejprve jsou oznámena pastýřům. Pán Bůh, jehož moc je pro nás zcela neuchopitelná, podobně jako koncept svaté Trojice.

Při každoročních přípravách na Vánoce sdílíme nadšení z té skvělé zprávy. Přesto je třeba zastavit se a vzpomenout si, že Kristus se narodil proto, „abychom oslavovali Boha a těšili se z něho na věky.“ Každý den našeho života. Uprostřed adventních věnců, uprostřed oslav s rodinou i přáteli, v dobrých časech i ve zlých, máme oslavovat Boha srdcem, myslí, rukama i duší. „Cokoli děláte, dělejte k Boží slávě.“ Je to naše zodpovědnost. Ježíš oslavoval Boha každý den svého pobytu na této zemi. Láska je vodítkem ke Slávě. Naše každodenní životy osvětlují Boží lásku.

A pak... „Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“

BETTY MCGINNIS, ARNOLD, MARYLAND, USA,
WAE@COMCAST.NET

LUKE 2:13-14

GLORY TO GOD IN THE HIGHEST

“Glory to God in the highest heaven!!!” resounds as we bring in Christmas! The Shepherds’ awe at the Multitude of the heavenly host! The announcement of the birth of the Savior, Christ Our Lord! The Shepherds were chosen in the field feeding their flock to be the first to hear the joyful news! What Powerful words announcing a God that is bigger than the human imagination, told first to the shepherds God, So divine...beyond our comprehension: the concept of Father, Son, Holy Spirit.

As we prepare for Christmas, annually, we share the excitement of this great news. Yet, we must stop to remember: Christ is born so that “we glorify God and enjoy God forever!”. Every day of our life! Even in the midst of the wreaths, family and friend celebrations, good times and bad, we have a responsibility to Glorify God with our heart, mind, hands and soul. “Whatever you do, do to the Glory of God.” We are responsible. Jesus glorified God every day of his time on this earth. Love is the conduit to Glory. Our daily lives illuminate the love of God.

And then... “Peace on Earth and Good will to all people.”

BETTY MCGINNIS, ARNOLD, MARYLAND, USA,
WAE@COMCAST.NET

Českobratrská církev evangelická
Oddělení ekumenických
a zahraničních vztahů

The Evangelical Church
of the Czech Brethren
Department for ecumenical relations

ekumena@e-cirkev.cz

Překlady / Translations: Dora Tichá
Grafická úprava / Graphic design: Filip Halama

THE EVANGELICAL
CHURCH
OF CZECH BRETHREN

Together
on the way

PARTNERSHIP CONFERENCE

JULY 9-13, 2023
OLOMOUC, CZE

SCAN TO
KNOW MORE

CZECHPRES.NET

5

AMAZING
DAYS

60

FRIENDLY
PARTICIPANTS

4

TOUCHING
TOPICS

SONG HEART FAMILY EXPERIENCE LUNCH MEETING BONDING BIBLE
FRIENDS PRAY LOVE EVENT SOCIETY COMMUNITY CONGREGATION
FOOD CONNECTION CHURCH CAKE RELATIONSHIP EUROPE COFFEE
GOD WORLD STRENGTHEN USA PEACE SHARING TOGETHER WORSHIP